ANUL II. — No. 1

1 NOEMBRIE 1925

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Impotriva beției

Pastorala I. P. S. S. Mitropolitului Primat al României

Liga apărării naționale creștine ține de a ei datorie să răspândească, prin acest organ al ei de publicitate, predica-model ce a binevoit I. P. S. S. Mitropolitul Primat al României întregite să tipărească în toamna anului 1923 în broșura întitulată „Impotriva beției“, căutând astfel să dăm un impuls tot mai puternic luptei ce s'a deschis în contra alcoolismului, susținut și alimentat de acea specie de indivizi, cari în luminoasa pastorală sunt numiți „streini“, dar despre cari toată suflarea românească știe că sunt jidani.

Iubiți fii sufletești!

Poporul nostru românesc este înzestrat de Dumnezeu cu multe însușiri bune, frumoase, unele chiar neîntrecute de alte popoare; dară vitregiea timpurilor grele din trecut a împiedecat în mare măsură desvoltarea și ieșirea la iveală a acestor însușiri, pe cari astăzi adeseori le aflăm copleșite de mari și uricioase păcate și patimi, ca și cum găsim câte o floare, plantă nobilă, ori legumă folositoare într'un strat neplivit, neîngrijit și necultivat, înădușită de niște buruieni netrebnice, cari așa zicând le omoară.

Despre o astfel de buruiană periculoasă și foarte lățită în câmpul poporului nostru românesc, mi-am propus a vă scrie de astădată; și anume despre *beție*[1]) pe care cu toții datori suntem a o stârpi, ca pe un rău mare, ca pe un păcat greu.

— Indemn nou de a ne ocupa de această pacoste, venită pe capul poporului nostru, ne-a dat faptul, că în vara trecută — 1923 — cercetând pe bătrânii mei părinți, cari trăesc ca niște moșnegi țărani și cinstiți în satul de naștere Toplița română din Ardeal — am constatat deoparte cu bucurie, că — decând, voi cei din vechiul Regat, în nemărginita voastră dragoste de frați prin grelele noastre jertfe i-ați scăpat din robia străină — frații noștri din Ardeal au pus stăpânire pe conducerea treburilor obștești, au devenit stăpâni pe pământul, pe care până acum îl lucrau în folosul altora, au pus mâna pe codrii cu pășuni grase și lemne de mare preț, începând un trai mai bun și mai mulțumitor — pe lângă toate greutățile vremurilor de azi. — Dar dealtăparte, cu durere am observat cum acest iubit popor începe a cădea în o altă robie, mai grea, din care de regulă numai sapa și lopata scapă pe cei mai mulți, din robia fără milă a patimei *beției*.

Pe o întindere de vre-o 200 metri s'au deschis 11 cârciume, toate în mâini streine. Ca la noi în toate satele; iară în Bucovina și Basarabia cârciumile s'au însutit în anii din urmă și pretutindenea; 2 din 3 părți sunt în mâna streinilor fără milă de român, pe care îl sleesc și de vlaga vieții și de tot câștigul, ducându-l la sapă de lemn.

In Moldova te cuprinde jalea, văzând priveliștea cârciumilor pline de români, chiar și în zilele de sărbători și Duminici, când din slăbiciunea celorce conduc satele și orașele — împotriva legii — mențin târgurile tocmai pe ziua Domnului. Și ce-i mai dureros, medicii au constatat, că unii cârciumari **evrei** întroduc în rachie *var*, alții *vitriol*, ca să ardă mai simțitor, alții bagă în rachie alte necurățenii otrăvitoare.

In asemenea împrejurări cârciumarul devine mai periculos decât însuși alcoolul. Sufletul nostru părintesc a fost cuprins de mare îngrijorare văzând cum iubiții noștri fii sufletești și cum românii din toate părțile sunt atrași în număr tot mai mare în paianjenișul amețitor al băuturilor spirtuoase, cari au să-i mistue nu numai frumoasele venituri, ce le au pe urma împroprietăririi și a prețurilor frumoase ce le capătă țăranii pe toate produsele lor, ci cu timpul chiar întreg avutul, îmbogățind zeci de mii de venituri streine, venite la noi de prin toate țările cu gândul de a ne suge sângele ca lipitorile.

Călăuzit de dorința fierbinte de a feri pe unii din fiii neamului nostru de-a cădea în această patimă, iar pe alții de-ai scăpa din ghiarele ei spurcate, m'am hotărât a vă trimete această scrisoare pastorală, rugându-Vă să o ascultați cu toată luarea aminte.

Iubiți ascultători!

Apostolul Pavel zice în I-a sa epistolă către Corinteni, „nici furii, nici lacomii, nici *bețivii*, nici clevetitorii, nici răpirorii nu vor moștenii împărăția lui Dumnezeu“ (VI. 10).

Pe om l-a așezat Dumnezeu, înțeleptul lui ziditor și părinte, pe acest pământ și în această lume și i-a predat toate câte sunt în ea, văzute și nevăzute, ca să le folosească ca mijloace spre binele său și spre a-și asigura, prin traiul și viața din lumea aceasta, liniștea și fericirea din lumea cealaltă, spre a dobândi fericirea cea veșnică, raiul sau cum se zice: „împărăția lui Dumnezeu“.

---

[1]) Cine se interesează și mai de aproape de combaterea acestui vițiu periculos, aflâ date foarte bune în următoarele scrieri:

1 Dr. Kommerell medic: „Aerztliches über das Trinken“. 42 pag. cu 0,30 M.

2. Prof. Dr. Ziehen: „Alkohol un Nervensistem“. 16 pag. cu 0 20 M.

3. Dr Baer, consilier medic: „Die Trunksucht und ihre Abwehr“ cu 2 M. 40 pfg

4. Dr. med. Brendel: „Der Alkohol ein Völkergift“. 16 pag cu 0 20 M.

5 „Viața morală și alcoolismul“ de Aurelian Ionescu, București, 70 pag

6. „Jos beția“ de preotul C. Gr. Vuescu. Mănăstirea Neamțu 1923, 56 pag.

7. „Memoriu asupra beuturilor spirtoase“ de Sindicatul industriașilor din Basarabia, Chișinău. 1223 — 20 pag.

8. „Pericolele Alcoolismului“ de G. M. U. București, 1912 pag. 36.

9 Heinr Droste: „Die Schule, der Lehrer und die Mässigkeitsache“.

10. Ernst Trull: „Was kann die Schule für die Mässigkeithsache thun“? 36 pag. 0 60 M.

11. Prof Dr. K Müllendorff: „Die Trunksucht und die Brantweinplage“. 222 pag. cu 1 M. 20 pfg.

De dorit și de mare folos ar fi, ca asemenea lucrări să se scrie și la noi, și să se lățească în număr cât de mare prin toate comunele. Dacă până acuma nu avem încă o Asociație specială, care să iee în mâna sa priceputâ chestia alcoolismului, se impune necesitatea, ca celelalte societăți culturale să suplinească această lipsă. Ele își pot extinde binefăcătoarea lor atențiune și în această direcțiune.

Este mare pedeapsa pentru celce pierde împărăţia lui Dumnezeu; în urmare mare trebue să fie şi păcatul pentru care omul primeşte asemenea pedeapsă.

Un astfel de păcat este şi beţia.

Iară eu adaug, că e nu numai mare, ci este chiar mama şi izvorul unui şir întreg de alte păcate negre, unul mai urât decât celălalt.

Şi ce este beţia?

Este aceea stare ticăloasă şi decăzută, ce cuprinde pe omul, carele zilnic şi fără măsură se adapă cu otrava băuturilor spirtuoase, dintre cari cea mai stricăcioasă şi primejdioasă este rachiul, ţuica, sau — cum i se mai zice — holirca.

Beţia este aceea patimă urâtă, care din om, din cea mai aleasă şi frumoasă fiinţă de pe pământ, din coroana făpturilor lui Dumnezeu — cea odinioară sprintenă şi isteaţă, cu fruntea ridicată, cu faţa rumenă, cu ochii vioi scânteietori, — face o vietate cu trupul gârbovit şi istovit, cu faţa veştejită ori vineţită mai ales în jurul nasului, cu ochii stinşi şi împaianjiniţi, zăpăciţi şi cu capul greoiu.

Nici că se poate altcum, căci alcoolul, spirtul ce-l cuprind băuturile nu numai încălzeşte trupul, dacă zilnic şi peste măsură îl beai, ci se aprinde chiar — întrodus fiind în trupul omenesc — şi acolo arde, roade şi în urmare strică vasele sângelui, cu care se amestecă, încât vinele şi nervii beţivului dela o vreme slăbesc întru atâta, de multe din părţile trupului încep a tremura, tocindu-se puterile din ele.

In gură se desvoltă o arsură, care atacă şi limba.

Jn gât se produce o roşeaţă şi chiar rane mai mici cari iritează şi cari răguşesc vocea.

Stomacul (rânza) asemenea capătă pe păreţii săi din lăuntru mici rane, cari se înmulţesc, până se întâlnesc la olaltă şi se măresc astfel din ce în ce, lipsind pe om de pofta de mâncare şi producând un miros greţos şi dureri, cari se alină puţin numai când din nou sunt iritate prin spirt, prin alcool.

De aceea beţivul caută fel de fel de mijloace — iertate şi neiertate — numai să ajungă a pune mâna pe afurisita de sticluţă şi să golească în pântecele său spurcatul cuprins al ei, rachiul. Despre un asemenea om necumpătat zice scriptura, că „Dumnezeul lui este pântecele". [1])

Dar să mergem mai departe şi să vă convingeţi, că beţia nu lasă neatacată nici o parte cât de ascunsă din lăuntrul trupului nostru.

Ficatul beţivilor se umflă; rărunchii încă se strică şi nu mai pot îndeplini slujba, ce o au în trupul (organismul) omenesc, în care se încuibă fel de fel de boale şi dureri.

Inima capătă un înveliş de grăsime, care în cea mai scurtă vreme poate căşuna moartea şi care împedecă circularea sângelui, ceeace are de urmare o îngreuiare, lâncezire şi oboseală a trupului întreg.

Sângele asemenea se strică, încât nu mai poate premeni puterile pierdute.

Plămânile asemenea sufer, căci şi în ele se formează rănişoare, cari dor, producând junghiuri, ce îţi opresc resuflatul.

Atacate fiind astfel toate organele trupului, cari produc şi susţin vieaţa, nu poate rămâne scutit nici creerul. Alcoolul din băuturi şi pe acesta îl ameţeşte, îl sdruncină, îl slăbeşte, încât mintea îşi pierde vioiciunea şi puterea de mai nainte, de nu mai poate nici gândi bine şi nici judeca corect.

Şi cele ce vi le spun nu sunt numai poveşti, ci sunt lucruri constatate în spitale de cei mai vestiţi şi mai învăţaţi doftori din lume. Ce stricăcios este alcoolul sau spirtul pentru creerii omului, mai bine puteţi pricepe din următorul caz. Murind odată un om hăbăucit de băuturi, l-au dus la un spital renumit şi acolo medicii l-au spintecat şi i-au scos creerii din cap, ca să-i studieze şi să vadă, ce deosebire este între creerii unui om, care n'a fost băutor şi între creerii celui ce zilnic a fost ameţit la cap de băuturi. Medicii au pus creerii beţivului într'o pânzătură rară şi au stors tot sucul din ei; iară la fluiditatea aceea i-au dat foc; şi doftorii au văzut, că arde cu flacără, ca şi spirtul, când îl aprinzi. Iată de ce capul unui beţiv unui de nimic, e stricat.

De aceea zice şi prorocul Osia (4. 11): „Vinul şi beţia îţi iau mintea"; iar înţeleptul Solomon în pildele sale adauge: „Neastâmpărat lucru este vinul (peste măsură) şi de ocară beţia; şi tot cel stricat de ele nu va fi înţelept" (20, 1).

Pierzându-şi odată forţa de gândire şi judecată, beţivul nu mai are nimic sfânt. Chiar şi numele ziditorului şi mult înduratului său Dumnezeu îl ia în deşert, încărcându-l cu fel de fel de înjurături josnice.

Mintea beţivului se tâmpeşte, încât nu mai cunoaşte nici o ruşine. Aşa este, căci unde intră băutura fără măsură în casă, de acolo ruşinea trebue să iasă.

Nici chiar de jurăminte strâmbe şi falşe nu se mai fereşte. De aceea Spaniolii cei vechi nu mai primiau nici de mărturie pe unul, care s'a îmbătat şi numai odată.

Cine jură strâmb, nu se teme de Dumnezeu.

Şi cine nu se teme de Dumnezeu, nu mai poate avea frică nici de oameni; deci nu-i mirare, că ameţeala băuturilor îl face pe om să nu se mai poată stăpâni. Alcoolul îi desleagă limba, îl face îndrăzneţ, guraliv, vorbăreţ şi îl împinge la vorbe nesocotite, cari dau naştere la certe, sfezi şi duşmănii nemărginite. Se întâmplă adecă în cârciume aşa, precum foarte nimerit ne spune Delavrancea, unul din cei mai populari scriitori ai noştri, când scrie: „Vorba şi ţuica, ţuica şi vorba şi până ţi-ai lega nojiţele (dela opinci) ajung toţi clae pe grămadă". De aceea zice şi Iisus Sirach (31, 34), „Amărăciune mare este vinul, când se bea mult, sfezi şi căderi face".

Dar cu certele nespălate şi cu capetele sparte de regulă nu se sfârşeşte gălăgia, căci — precum cu drept cuvânt adevereşte Iisus Sirach, când zice: „Beţia înmulţeşte mânia celui fără de minte...... şi împuţinează virtutea şi agoniseşte rane" (31, 35) — cearta degenerează adecă în bătăile cele mai sângeroase; şi ortacii, cari înainte cu un minut ciocneau frăţeşte şi între cântări sticlele înveninate, iată-i deodată aprinşi, ca nişte cocoşi, cu faţa încruntată şi răstindu-se cu cuţitele scoase unul asupra altuia; şi nu odată s'a întâmplat, că arma scoasă din beţie a lovit tocmai inima

---

[1]) Cu alte cuvinte — precum unui creştin bun cea mai scumpă şi iubită fiinţă este Dumnezeu, de dragul căreia îndeplineşte toate Poruncile lui, — aşa este pentru cel necumpătat şi beţiv stăpânirea poftei sale nemernice cea mai mare şi mai ferbinte dorinţă, şi în nizuinţa sa de a o îndeplini uită pe Dumnezeu, uită raiul, uită chiar şi iadul cu toate pedepsele şi muncile lui. Astfel stând lucrul uşor putem acum înţelege pe acel bărbat învăţat, care zice: „Dacă într'un unghet ascuns din sufletul unui beţiv mai arde o mică schinteie de religiositate şi evlavie, rachiul este apa cea mai potrivită, de-a o stinge de tot şi pe această scânteie".

Astfel se face, că beţivul nu mai caută casa lui Dumnezeu. Dumnezeul unui astfel de om devine diavolul, despre care un renumit scriitor se exprimă: „că de câte ori vrea să zidească o biserică, totdeauna se alege din ea nu o biserică, ci o cârciumă, în care tăraba cu sticlele este altarul, cârcimăriţa decăzută e preotul, ciocnitul şi sunetul paharelor este toaca şi sunetul clopotelor, cărţile de joc sunt acaftistul lui" etc. (Rosegger) In un asemenea loc îşi petrece beţivul timpul cel mai scump al vieţii sale, închinându-se idolului şi mamonului băuturilor ucigătoare.

celui cea a stat mai la îndemâna celui *rabiat* și înselbătăcit de diavolul ascuns în sucul rachiului.

Și toate acestea se întâmplă fără nici o cauză, și din curat senin. De aceea și zice Scriptura testamentului vechiu: „Unde este durere, unde este ceartă, unde este vaet, unde sunt rane fără de cauză? Unde sunt ochi înroșiți de plânsoare? De bună seamă acolo, unde șed lângă paharul îmbătător“ (Proverbe 23, 29, 30).

Furia și mânia celui turbat de spirt nu cunoaște margini; nu cruță tată, nu cruță mamă, frați și copii, și e în stare să comită cele mai crude și ma grozave crime.

Zilnic cetim prin toate gazetele cum un bețiv și-a ucis ortacul, altul soția, altul copiii, lovindu-i cu securea sau cu altceva în cap ca o fiară selbatică.

Astfel selbătăcind spirtul pe om, nu-i mirare, dacă socoțile făcute de către stăpânirile, ce stau în fruntea țărilor, ne arată în cifre înspăimântătoare urmările primejdioase ale patimei beției.

Așa de pildă s'a constatat și adeverit, că la anul 1847 dintre 50 inși câți se aflau în o temniță grea pentru omor, 45 inși erau de aceia, cari au comis crima omorului în beție și Dumineca. De aceea cu drept cuvânt zice prorocul Isaia, despre ceice — în loc să meargă Dumineca la biserică — se duc la cârciumă: „Vai de aceia cari de dimineață se duc ca să se îndeletnicească cu băutul“ (5, 11).

Mulți din aceștia, — în loc ca, prin rugăciuni și închinări creștinești să dobândească liniștea sufletească de care omul are lipsă, — ajung la fapte, cari îi împing în fundul temnițelor și pușcăriilor umede. Și e de tot mare numărul acestora.

Așa în un an sau întâmplat în o singură țară din beție 122 cazuri de omor și ucidere, 10,000 cazurri de vătămări trupești mai ușoare, 27,000 cazuri vătămări trupești grele; iar alte 50,000 cazuri de alte vătămări, amenințări și atacuri la cinstea casei și a familiei; ba altă dată pe un singur an cad 150,000 sub pedeapsa legilor, numai pentru delicte făcute în beție[1])

Pe alții îi pedepsește Dumnezeu pentru necumpătul lor în băuturi cu aceea, că nu numai le întunecă mintea, ci îi trimete de a dreptul în casa de nebuni. Așa de pildă dintre 4,800 nebuni, cari în 1875 se aflau în mai multe balamuce din o țărișoară mică 60% erau de aceia, cari au înebunit din băutură; iar numai în Prusia erau la anul 1880 aproape 18,000 de nebuni, cari au căzut jertfă rachiului. In o altă țară după datele statistice într'un an se tulbură mintea la 30,000 de inși, ajungând în balamuc sau căzând într'un deliriu nevindecabil.

Dar nu numai atât, iubiți ascultători!

Beția slăbește întru atât trupul omenesc cu toate părțile lui, încât într'un trup astfel hodorogit ușor se nasc și se încuibă fel de fel de boale ca epilepsia, oftica și altele, cari cu siguranță îl doboară în groapă, uneori pe încetul, adesea și deodată.

Un doctor din Paris (Lancereaux) a găsit, că din 2392 morți de oftică în spitale 1229, deci mai mulți ca jumătate, s'au bolnăvit fiind slăbiți de băutură și anume 899 bărbați și 330 femei.

Mulți bețivi își sfârșesc viața ticăloasă nu pe lavița casei, grijiți creștinește, cu lumina în mână și între bociturile rudeniilor, ci căzând morți și înghețați într'un șanț ori lângă un gard, unde au fost petrecuți de lătratul cânilor și de croncănitul cioarelor, cari le așteaptă perirea, ca a unui dobitoc din cele mai rele.

Cât e de mare numărul celor îmbolnăviți din beție puteți vedea din următoarele:

După rapoartele oficioase au murit în Statele-Unite din America în 10 ani, dela 1845—1855, de boale provenite din beție 300,000 de persoane, lăsând după sine 1 milion de orfani; iar în Anglia în 1864 au pierit din beție 60,000 oameni.

De altă parte mulți ne mai putând suporta ticăloșia, în ghiarele căreia au ajuns, nu așteaptă moartea naturală, ci se sinucid, își curmă înșiși viața, pe care n'au știut-o folosi spre scopul, pentru care le-a dăruit-o Dumnezeu.

După asemenea date înspăimântătoare cu drept cuvânt se poate deci afirma că moartea nu are vânător mai bun și mai isteț, decât beția, care cu cârdurile mână oamenii în cursele și brațele-i ucigătoare, precum adeverește și Isus Sirach, când zice: „Beția i-a dus pe mulți la groapă“; iar un proverb străin asemenea cuprinde mare adevăr, când zice: *„In pahar mai mulți se îneacă decât în mare“.*

Dar beția are urmări grave nu numai pentru cel ce însuși bea, ci și pentru copiii și urmașii săi. In niște țări străine unii învățați au urmărit în curs de 190 ani, ce s'au ales din copiii și strănepoții unui bețiv cu numele Max Jukes?

Anume: 440 au pierit de boale moștenite,
400 nebuni, idioți, hăbăuci etc,
300 morți în frageda copilărie,
300 inși au murit în asilele de săraci,
50 femei stricate,
7 criminali,
60 hoți; deci cea mai slabă moștenire

Iară din un om cumpătat, Ionatan Edwords, născut în 1703 au fost dintre 1344 urmași:

295 bacalaureați	60 scriitori cinstiți
100 preoți	65 profesori
100 avocați	75 ofițeri
80 funcț cinstiți	30 judecători
60 doftori	3 senatori
	1 vice-președinte de

Tribunal; deci oameni de folos și de cinste.

(*Dr. Predescu – București*).

De altă parte, câți nu sunt, pe cari „drăguța de glăjuță“, i-a scos afară din curtea, grădina, casa frumoasă și bogată și preste tot din moșia, agonisită cu sudoare și multă cruțare din partea părinților și strămoșilor și i-a aruncat într'o colibă sărăcăcioasă din capul satului, ori i-a lăsat chiar pe ulițe, de râsul și batjocura celorce odată i-au cunoscut în stare bună, iar acum îi văd ajunși din vina lor la mizerie și sapă de lemn.

In multe părți ale țării noastre și mai ales prin Maramureș se văd sate întregi, unde cârciumile ovreești au cotropit poporul cum nimicește omida toată verdeața unui arbore. Moșneni fruntași, voinici ca bradul, au fost prăpădiți, istoviți, scoși din casa părintească, din moșie, de cârciumarii streini, cari le-au ocupat gospodăria și i-au lăsat pe drumuri.

Beția deci pe bogat îl calicește, iară „lucrătorul bețiv“ — zice Isus Sirach (XIX 1) „nu se va îmbogăți“. Cu alte cuvinte tot aceea, ce zice și cântecul:

„Face-mi-aș casă și șură,
Dar glăjuța nu se 'ndură“...

Așa este; bețivul pătimaș, când n'are pe ce bea, se folosește — începând dela minciună — de toate mijloacele iertate și neiertate, numai să poată ajunge la otrava, de care nu se poate lipsi. Fură pe ce pune mâna, fie dela străini, fie dela ai săi; zălogește o unealtă după alta pe care poate pune mâna; își dă chiar și hainele ori uneltele de lucru; face datorii ușuratice, până rămâne gol, ca napul.

Cu un cuvânt, iubiți ascultători, omul, despre carele zice înțeleptul

---

[1]) Vorbind în procente, s'a constatat în unele țări, că între criminalii închiși sunt din 100 inși 46%, cari — în stare de beție fiind — au omorât; și așa mai departe tot din 00 inși 68%, cari au furat; 24% cari au făcut jurământ fals; 47% cari au dat foc; 74%, cari au înstrăinat bani.

Solomon (2. 23) şi Isus Sirach (17, 1) „că este zidit de Dumnezeu după chipul şi asemănarea fiinţei sale", devine neom, sau o fiinţă vrednică de plâns şi de compătimit, ce merge cu paşi repezi spre moartea prea de vreme.

In cele premerse cred, că v'am zugrăvit în colori destul de vii uricioasa patimă a beţiei, pe care sfântul Ioan Gură-de-aur o numeşte „o suferinţă ridiculă, o boală batjocorită, un diavol îmbrăţişat de bună voie; e mai rea decât nebunia". Iar din urmările ei triste şi primejdioase aţi putut ajunge la convingerea, că toţi — atât în familie, cât şi în şcoală, în biserică, în societate şi pe toate căile — datorinţă avem — în interesul sănătăţii şi spre binele neamului şi al ţării în care locuim — să combatem din toate puterile acest rău mare, căutând a pune stavilă lăţirii lui. Şi cu durere trebue să constatăm şi noi, împreună cu prorocul Osia (4, 11)... că în multe părţi în mod îngrozitor „vinul şi băutura beţivă a primit inima poporului meu", adecă s'au lăţit şi printre poporul nostru român.

Această patimă hâdă este cu atât mai primejdioasă, cu cât ea se furişează în trupul omului adeseori pe ascuns, pe încetul şi pe neobservate.

De aceea mi-am luat voie să v'o descriu în adevăratele ei colori, ca să cunoaşteţi cu toţii urmările ei înfiorătoare şi astfel — în copii şi nepoţi şi în toţi cu câţi veniţi în atingere, — de timpuriu să deşteptaţi groază faţă de ea, sfătuindu-i a se feri să nu cadă în ghiarele-i urâte, din cari scăparea este anevoioasă, une-ori cu neputinţă.

Ca să nu cadă în această patimă să-i ferim deci pe ei şi să ne ferim pe noi mai întâiu de prilejurile prea dese, cari uşor ne pot împinge în *cursele* ei, mai ales că la poporul nostru sunt multe asemenea prilegiuri.

Un obiceiu rău are poporul nostru, că cele mai multe din momentele, câte se petrec în viaţa lui, — fie momente de bucurie, fie de supărare, — le aduce în legătură cu oarecari ospeţe şi băuturi spirtuoase, constătătoare mai ales din rachiu şi încă mult.

Când se naşte cineva, — la botez — se face ospăţ cu ţuică berechet. Când se însoară un fecior, ori se mărită o fată, nu numai se face ospăţ cuviincios şi potrivit, ca să se poată bucura câteva ceasuri neamurile şi prietenii de dragostea tinerei perechi, cari întemeiază o familie nouă, — ci se încinge o pradă şi un chef, care în unele ţinuturi nu se mai curmă 6—10 zile. (Aşa de ex. prin nordul Ardealului).

Abia s'a golit un butoiaş de rachiu la nunul mare şi altul se începe la casa mirelui. De acolo pleacă la socrul mic; apoi iar la socrul mare, etc. Când pornesc pe aşa numita „cale primară", când pe cale secundară, închinând din plosca plină tot mereu şi — apoi iar şi iar şi iară, până ce nu mai ştiu, pe ce cale să mai apuce.

Ba chiar şi în cazuri de supărare de moarte, se întinde la casa motului o „comândare" lungă cu băuturi fără de măsură, încât întâlneşti şi la asemenea prilegiuri mai multe băuturi, decât lacrimi de supărare.

Nici chiar un târg, cât de simplu, nu se face la noi fără ţuică, fără aldămaş.

Intre asemenea împrejurări uşor se poate întâmpla, ca omul care ia parte la prea multe prilegiuri de acestea, să se prea dedeie a se uita în fundul paharului, golind unul după altul.

Tocmai de aceea dela început trebuie să ne ferim de a cădea în ispită, căutând a delătura obiceiurile rele, împreunate cu prea multă băutură, carea — după ce te-a cuprins odată în ghiarele ei cele urâte — cu greu te mai lasă să scapi din ele; ba — în loc să scapi din patimă — mergi tot mai afund în ea, până când te duce — precum am văzut — la peire.

Nu este nici o lipsă, iubiţi creştini, ca aproape toate lucrurile să le începem şi să le sfârşim cu băuturi spirtuoase, dintre cari cea mai periculoasă este rachiul, mai ales că în vechimea îndepărtată era un timp, când mulţi oameni nu cunoşteau altă băutură, decât apa; iar de altă parte sunt şi azi oameni, cari în vieaţă nu beau deloc spirtuoase şi totuş sunt zdraveni şi sănătoşi şi ajung bătrâneţele cele mai înaintate.

Acele ţinuturi româneşti, cari cultivă pruni, din care se fierbe rachiu, pot să deie poamelor altă întrebuinţare, făcând lictar, marmelade, compoturi, sau uscându-le la cuptoare, cum se face în alte ţări şi în câteva locuri şi la noi. — Astfel nu vor avea pagube.

Mai înainte rachiul se folosea numai ca leac, ca medicină şi se afla de vândut numai la farmacii. Războiul cel de 7 ani l-a scos din farmacii în cârciume; şi numai pe vremea lui Napoleon I. cel mare (1800) a fost introdus deodată cu încortelarea soldaţilor şi în casele particulare ale oamenilor. De pe atunci au început a bea rachiu, şi cei sănătoşi şi folosirea lui s'a lăţit în cercuri tot mai largi, devenind în scurt timp o patimă urâtă.

Multe ţări — observând primejdia cauzată de lăţirea acestei băuturi, — au pus pe spirt dări mari ca astfel — scumpindu-i-se preţul — să se împiedece şi îngreuneze lăţirea lui. A împedeca lăţirea patimei beţiei este o mare datorinţă a satelor, căci s'a constatat — că acolo unde oamenii de tineri încep a bea rachiu, ori unde peste tot domneşte între bărbaţi beţia, — acolo numărul celor apţi pentru cătănie scade; şi astfel apărătorii patriei se împuţinează. Ba mai mult: se ştie din istorie, că poporul băştinaş, pe care l'au găsit Europenii în America, s'a stins mai ales din cauza rachiului, sau a „apei de foc", cum numiau sălbatecii rachiul. Un conducător mai bătrân al lor, observând stricăciunea rachiului, sfătuia mereu pe cei tineri, să se ferească de „veninoasa apă de foc", „pe care — zicea el — a trimis-o duhul cel necurat asupra lor, ca să-i stingă".

De aceea în Statele-Unite din America prin legi aspre cu pedepse grele s'a oprit fabricarea băuturilor spirtuoase. Oamenii beau băuturi nevinovate: limonade, siropuri şi altele; şi urmărie bune se văd pretutindenea.

Ba chiar şi la căderea împărăţiei celei mari a strămoşilor noştri Romani a contribuit mult faptul, că locuitorii ei au fost cuprinşi de patima beţiei şi de celelalte păcate, ce izvorăsc din ea. Acestea i-au slăbit, i-au zăpăcit, de nu s'au mai putut stăpâni; şi astfel alţii — trezi la minte — le-au luat înainte şi ţara lor, care cuprindea odată toată lumea pe atunci cunoscută, a ajuns la decadenţă şi destrămare.

Deci, poporul — care-şi iubeşte viaţa şi doreşte să asigure şi pentru urmaşii săi viitorul, — acela — între alte rele şi patimi — trebue să încunjure mai ales şi beţia, folosindu-se de toate mijloacele, ca cei trezi să nu cadă în lanţurile ei; iar cei căzuţi să-şi vadă rătăcirea şi să caute a ieşi şi scăpa din ea. Această datorinţă ni se impune nouă — creştinilor — îndoit, când ne gânla faptul, că chiar şi păgânii, — cari nu cunoşteau pe adevăratul Dumnezeu şi deci nu se temeau nici de poruncile lui, — încă s'au îngreţoşat şi îngrozit de pacostea beţiei şi au făcut multe pentru a opri lăţirea ei. Aşa de pildă Grecii — cu mult înainte de venirea pe

pământ a Mântuitorului nostru Iisus Hristos — pe beţivi nici nu-i îngropau după cuviinţă şi în rând cu ceilalţi muritori, ci îi aruncau undeva într'o groapă plină de noroiu, ca pe nişte dobitoace spurcate.

Deci să ne ferim de beţie!

Iubiţi credincioşi!

Ca să te poţi feri de un lucru şi mai ales de un lucru rău, este bine şi trebue, ca mai întâiu să-l cunoşti, ca să-l ştii ocoli la timp; căci dacă nu-l cunoşti, mai uşor poţi cădea în cursele lui, în ghiarele lui periculoase [6]).

De aceea v'am arătat şi eu atât răul, cât şi urmările lui, punându-vă la inimă a vă feri înşivă şi a feri şi pe alţii de prea multe băuturi spirtuoase şi mai ales de rachiu, care e cel mai stricăcios şi periculos şi care după zisa unui învăţat „este frate de cruce cu toate păcatele, cărora le desleagă toate lanţurile şi le deschide toate uşile, ca să poată face neîmpedecat cât mai multe stricăciuni". (Alban Stolz).

Când vă îndemn a vă feri de băuturi nu voiu să zic, că în vieaţă să nu le luaţi în gură. Nu, căci sunt beuturi, — cum e vinul de poame, care se bea în ţări mai înaintate şi culte, ca a noastră, şi chiar şi vinul de rând — cari gustate cu cumpăt şi la timp potrivit pot fi princioase trupului şi sănătăţii; iar adeseori o băutură în măsură mai mică este prescrisă şi de doftori, ca leac. Chiar şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos a băut vin la nunta din Cana Galilei şi la cina-cea-de-taină, dară tocmai El ne-a arătat, că toate trebue făcute cu măsură şi cu cumpătul cuvenit. Anumite băuturi se pot pregăti, ca să nu cuprindă alcool. Aşa a putut fi şi vinul dela Cana-Galilei, nefermentat, un fel de must sau miere de struguri.

Nu-i patimă mai grea ca beţia. Cu timpul multe alte patimi mai înceată, aşa de ex curvia, înaintând omul în vârstă, dar beţia merge tot crescând.

Mai ales noi, românii, îndoită datorinţă avem a fi — precum în toate aşa şi la băuturi — cu cumpătul cuvenit, căci băuturile — pe lângă alte urmări rele — ne scot mulţime de parale din şerpar; şi noi avem mai ales acum după războiu şi după stricăciunile lui alte multe şi mari trebuinţe cari ne cer mereu jertfe în bani.

[6]) „Nimic nu deşteaptă conştiinţa omului mai mult ca şi ştiinţa" zice Björnstjerne Björnson.

Abia există comună, unde românii noştri să nu se plângă şi azi de sărăcie.

Dar cu toate aceste, câte parale nu consumă afurisita de băutură şi dela noi; parale, cari aşa de bine ar putea fi folosite pentru scopuri bisericeşti, şcolare ori economice, nouă folositoare, iar nu otrăvitoare, ca şi băutura, pentru care le risipim şi care ne duce la ruină, la troaca porcilor, cum a dus pe fiul cel pierdut din evanghelie.

Cârciumile şi fabricile de spirt sunt aproape toate în **mâini streine;** deci nu putem avea nici barem slaba mângâiere, că cel puţin averea beţivilor a trecut tot pe mâini româneşti.

Cu banii noştri toate veniturile ţărilor vecine le îmbogăţim îngrămădind milioane în punga lor. Să ne hotărâm deci cu tărie a nu mai trece peste pragul cârciumelor, a ne feri de băuturi beţive; iară cu câştigurile frumoase, ce le avem pe urma muncii mâinilor noastre, astăzi bine plătite, din pământul primit la împroprietărire, din roadele şi productele lui, din vite şi din toate ostenelele noastre, să ne facem case noui, înalte, încăpătoare, luminoase, clădiri economice, grajduri pentru vite, cu un cuvânt punând în cel mai bun rând întreagă gospodăria. Apoi sa dăm creştere aleasă copiilor, ca să fie de folos lor, familiei, satului lor şi patriei. Să ne facem în toate satele clădiri şcolare, să reparăm şi reînoim bisericile ori să facem altele noui şi potrivite timpului, să clădim case comunale, spitale pentru bolnavi, case naţionale pentru cetit cărţi şi gazete de folos şi pentru petreceri şi distracţii cuminţi cum au popoarele culte. Să plătim toate impozitele şi dările, ca să poată ţara face faţă nevoilor, să acopere datoriile, să susţie uriaşul aparat al statului şi să întemeieze şi să sporească toate acele aşezăminte obşteşti, care mijlocesc propăşirea poporului, a cetăţenilor şi îi asigură un trai în mulţumire şi îndestulare.

Cu toată stăruinţa vă sfătuesc deci părinteşte:

1. Să cereţi hotărât tuturor diregătorilor, cari conduc comunele, plăşile, judeţele şi ţara, ca să închidă în Dumineci şi sărbători cârciumile, cum dispune legea, pe care toţi suntem datori a o observa.

2. Să cereţi tuturor şi toţi să nu se mai puie târgurile pe zile de Duminecă şi sărbători, cari sunt zilele Domnului.

3. Să cereţi închiderea cârciumilor de prisos şi cari s'au deschis împotriva legilor.

4. Şi findcă beţia şi spirtul nu se pot stârpi din ţară fără ajutorul guvernului, să vă întruniţi în adunări şi cu toată demnitatea şi tăria, scoasă din dragostea de neam şi de ţară, al căror viitor voim să-l asigurăm, să cerem înaltului nostru guvern să aducă legi stricte cu pedepse aspre pentru împedecarea producţiunii spirtului, pentru monopolizarea lui, pentru oprirea vinderii lui, punându-se taxe mari, oprind aducerea în ţară de zaharină şi esenţă de vin, din cari se fabrică tot felul de băuturi veninoase.

Inaltul nostru guvern a promis a întinde poporului mână de ajutor în lupta contra alcoolismului. El va face o lege cu atât mai aspră şi mai bună, cu cât din toată ţara i se vor cere cu hotărâre şi cu stăruinţă legi, cari să scape ţara şi poporul român de marea primejdie a beţiei, care a adus la ruină multe popoare şi ţări.

*

Fără a mă extinde de astădată şi asupra altor patimi încuibate în sânul nostru, daţimi voie să închéiu această scrisoare pastorală — nu cu cuvinte de ale mele — ci cu cuvintele sf. apostol Petru, carele ne îndeamnă şi pe noi a ne lepăda de toate relele, scăderile şi patimile, ce ne bântue, zicându-ne: (IV—3) „Destul ne este nouă, că în timpul cel trecut am împlinit voia păgânilor, umblând în desfrânări, în pofte, în mâncare multă, în beţii şi întru cele de Dumnezeu urâte slujbe idoleşti".

Cu cuvintele Domnului, care prin trâmbiţa apostolilor şi învăţăceilor săi mereu ne strigă: „Treziţi-vă, beţivilor, şi plângeţi"; adecă pocăiţi-vă, îndreptaţi-vă.

Cu cuvintele sfântului părinte Ioan Gură-de-aur, care în o predică a sa, — vorbind despre beţie — a zis ascultătorilor săi: „Să ne înarmăm asupra beţiei şi să răsturnăm la pământ acest fel de traiu ruşinos şi fără de rânduială".

Să dăm deci cu toţii ascultare acestor dumnezeeşti sfaturi şi porunci — şi pe viitor să căutăm a ne îndrepta.

Să ne propunem, a ne scăpa de asemenea patimi — întru cât am fi cuprinşi de ele —; sau — precum am zis şi la început — să plivim din hotarul (câmpul) neamului toate buruienile netrebnice, ca astfel pentru totdeauna „iarba rea din holde

piară", şi să se poată desvolta cu atât mai bine sămânţa grâului celui curat, adecă însuşirile noastre cele bune, cari ne ridică şi ne înalţă la fericirea cea vremelnică şi cea veşnică.

Dee Dumnezeu, ca aşa să fie!

Trimiţându-vă tuturor părinteştile noastre binecuvântări, sunt al vostru binevoitor arhipăstor.

Miron

Mitropolit Primat al României.

Un an

La 1 Noemvrie 1924 a apărut întâiul număr al revistei „Acţiunea Românească". Lipsiţi de un capital iniţial şi hotărât potrivnici unor subvenţiuni sugestive într'un timp, când presa românească şi în special cea de provincie bătea în retragere şi sucomba sub povara grijilor materiale, am trecut cutezători peste avertismentele multor prieteni, cari aveau teama, că o încercare neizbutită ar putea să aibă o repercusiune stânjenitoare asupra mişcării naţional-creştine. Increzători în puterea divină a adevărului şi în virtuţile latente şi neviciate ale neamului românesc şi apelând la sprijinul publicului cititor am crezut, că ne va fi dat să putem înfrunta toate obstacolele de ordin material, ce răsar în calea oricărei iniţiative gazetăreşti, care e în slujba unui ideal şi nu vrea să fie o tarabă de afaceri. Oricât am cumpănit însă toate greutăţile viitorului, ceva a rămas înafară de preocupările noastre prevăzătoare: nu ne-am putut imagina, *că în al şaptelea an al unirii tuturor românilor autoritatea Statului român, prin organele sale oficiale se va pune de-a curmezişul străduinţelor noastre şi va încerca sugrumarea unei reviste ce propovădueşte naţionalismul intransigent şi creştinismul integral.* Ne-a fost dat însă şi acest pahar al suferinţelor morale, spre mai marea bucurie şi ironică satisfacţie a duşmanilor noştri interni şi externi.

Ne mândrim însă, că în acest întâi an de existenţă nu numai că am învins toate greutăţile materiale, mulţumită promptitudinei inimoşilor noştri abonaţi, *ci am urcat triumfători şi calvarul suprimărilor succesive, păstrând continuitatea apariţiei dela „Acţiunea Românească" prin „Calendarul Românesc" şi „România Intregită" la „Infrăţirea Românească".*

Care e taina acestei izbânzi, care este talismanul ce ne-a salvat corabia bătută de valurile furioase? Două fraze ce au fost programul revistei, drapelul sfânt fluturat în frunte în toate luptele de un an. Citez aceste fraze: *„Coloanele acestei reviste vor tălmăci cititorilor naţionalismul intransigent"* şi *„Vom stărui neîncetat pentru desăvârşirea acelei colaborări strânse între toate organizaţiile naţionaliste, care să ducă la o singură organizaţie mare şi puternică".*

Fără a păcătui contra modestiei constatăm, că ne-am ţinut de cuvânt: am tălmăcit cititorilor naţionalismul intransigent; fiecare număr al revistei a *fost o mărturisire a credinţei noastre naţionale şi creştine.* Nu ne-au intimidat ameninţările, nu ne-au supărat intrigile, nu ne-au descurajat batjocurile: am rămas neclintiţi la postul nostru de datorie. Nu am cunoscut însă nici consideraţiuni şi nu am făcut nici diplomaţie de dragul nimărui: am avut curajul opiniei şi faţă de prieteni şi faţă de duşmani. De aceea oricât de românească ar fi ocazional atitudinea „Universului", „Cuvântului", „Viitorului" sau altor cotidiane, oricât de curagios şi transparent s'ar război „Ţara Noastră" cu iudaismul năvălitor deghizându-l în numiri generice de „lustruitori de ghete", „vânzători de şireturi sau haine vechi", „honigmani şi blumenbergi", elementul românesc mistificat, sărăcit deposedat în propria ţară *adevărul întreg, mărturisit pe faţă şi fără şovăială l'a căutat şi l'a găsit în revista noastră.* Acest titlu de glorie este cea mai preţioasă satisfacţie pentru sbuciumările noastre şi este taina existenţei de un an în ciuda tuturor greutăţilor şi şicanelor.

De unde cu un an în urmă credinţa naţionalistă constituie o lèse-democraţie şi majoritatea covârşitoare a cetăţenilor, terorizaţi de protagoniştii umanitarismului mondial şi mistificaţi de politicianismul întovărăşit cu germenii de disoluţiune naţională şi morală, numai între patru ochi avea cutezanţa să se mărturisească de aderent consecvent al ideei naţionale sau să pronunţe cuvântul de jidan pentru a preciza cea mai mare primejdie naţională, astăzi *oriunde apare dl A. C. Cuza, personificarea naţionalismului creştin, massele de intelectuali şi ţărani descătuşaţi de orice prejudecăţi interesate îl înconjoară cu entuziasm delirant.* Contribuţia noastră modestă la aceasta convertire a opiniei publice româneşti nu va putea fi tăgăduită de cei de bună credinţă.

Un punct din programul revistei noastre a fost atins: toate organizaţiile naţionaliste s'au unit şi astăzi sunt un trup şi un suflet. Lucrând în mod cinstit şi stăruitor pentru atingerea acestei ţinte, cu mândrie am înscris pe frontispiciul revistei „organ al Ligei Apărării Naţionale Creştine".

Marele instrument politic creat odată şi naţiunea românească conştie fiind de îndatoririle ce-i incumbă pe teren naţional şi moral, urmează ca *princ'piile călăuzitoare şi soluţiunile preconizate de L. A. N. C. să fie realizate cu tărie şi hotărâre* spre salvarea şi consolidarea stăpânirii româneşti pe plaiurile dintre Nistru şi Tisa.

„Infrăţirea Românească" în pragul anului al doilea se avântă în lupta pentru realizarea fără zăbavă pe pământul românesc a naţionalismului creştin intransigent.

Cu Dumnezeu înainte!

Valeriu Pop

Nivelare cu orice preţ

De când a căzut pe eşafod un cap de rege în furia oarbă şi criminală a marei revoluţii franceze şi până în zilele noastre, marcate politiceşte prin „cascada tronurilor" asistăm la o suspectă tendinţa de nivelare în domeniul vieţii europene.

Pornirea nivelatoare îşi concentrează sforţările nu spre a ridica massele populare către culmile ce s'au înălţat treptat acolo unde au strălucit, ci spre a scobori valorile la planul de jos al massei şi deci de a răpi societăţii tot ceeace a putut produce mai select.

Fără a putea urmări, aici într'un articol de revistă, consecinţele acelei tendinţe în cursul veacului trecut, efectele ei se desvălue imediat, sub aspectul politic şi economic, pentru cine cunoaşte cât de puţin istoria.

In adevăr, în ultimii 126 de ani (1792—1918) s'a înregistrat o nivelare politică, prin metode revoluţionare, în aşa fel, încât regimul monarhic general, sub oblăduirea căruia civilizaţia europeană a atins maxi-

mum de strălucire şi distincţie a mai rămas astăzi în puţine ţări din Europa. Capetele încoronate au dispărut în mare parte de pe arena politică, clasele conducătoare din jurul tronurilor sunt îndepărtate prin forţa situaţiilor nou creiate, prin aşa zişii „oamenii noui“ fără ca însă progresul general să înregistreze un pas efectiv mai departe.

Nicăeri republica nu a adus mai multă fericire generală decât regimul monarhic violent înlăturat.

In locul tradiţiei sănătoase, sub care se adăposteşte mai uşor ordinea, ce garantează prosperitatea tuturora, s'a adus înovaţia unei democraţii fals interpretată rupându-se astfel zăgazurile ordinei cu consecinţa fatală a nesiguranţei generale.

Sub aspectul social şi economic tendinţa de nivelare a căutat să se impună prin făgăduinţa de fericire obştească ce se desprinde din teoriile socialiste şi comuniste.

Proprietatea individuală, singura garanţie de propăşire a civilizaţiei, a fost atacată nu spre a-i da o mai dreaptă repartiţie — cum s'a făcut prin expropriere şi împroprietărire în România-Mare, fapt ce constitue fundamentul consolidării poporului nostru — ci a fost violent atacată spre a distruge capitalismul fără a putea pune ceva mai bun în loc. Dovadă, că nu se poate înlocui cu o formulă juridică mai potrivită decât aceia stabilită printr'o îndelungată experienţă cuminte, este faptul, că Rusia bolşevică după ce a distrus capitalismul, după preceptele lui Karl Marx, se simte silită să-l reîntroducă spre a intra în rândul Statelor capabile de progres.

Dacă ne punem întrebarea cine sunt promotorii mişcării de nivelare, cu distrugerea monarhiilor şi fărâmiţirea averilor fără profitul comunităţii, numai astfel vom descoperi pe adevăraţii autori, stabilind cine a profitat din actele de nivelare cu orice preţ, cari au sdruncinat viaţa Europei dela 1792 până astăzi.

In materie de probe domneşte regula de bun simţ şi de adevăr incontestabil: *is fecit qui prodest,* acela este făptuitorul, care a profitat în primul rând din săvârşirea faptului. Călăuzindu-ne de această regulă, să facem un mic bilanţ istoric spre a vedea dacă pretinsa acţiune de nivelare a profitat massei populare sau altora decât acelora, cari s'au agitat zgomotos şi sângeros pe scena istoriei.

Să luăm câteva fapte.

Nimeni nu poate contesta unda de progres general, ca ideologie politică, revărsată în lume de marea revoluţie franceză. Dar orişicine trebue să mai ştie, că această revoluţie a adus încetăţenirea jidanilor, pe cari Franţa îi isgonise definitiv de pe teritoriul ei la 1394 şi că prin această încetăţenire evreii au ajuns în curs de un secol să acapareze bunuri în valoare de 80 miliarde franci-aur, adică o treime din bogăţia totală a Franţei. [1]) Iată cui a profitat revoluţia dela 1789 în primul rând! Cititorul poate îmi va pune întrebarea: Jidanii au făcut-o? Răspund: marea revoluţie franceză a fost elaborată în lojele francmasonice, inspirate şi conduse din umbră de jidani. Chiar asasinarea lui Ludovic al XVI a fost pusă la cale, cu câţiva ani înainte la o reuniune masonică ţinută la Frankfurt-am-Main. [2])

Un alt fapt istoric. Regimul napoleonian, care a adus ordine în Franţa slăbită şi sărăcită de revoluţie, se prăbuşeşte. Cine a profitat din schimbarea politică? Jidanul Rotschild, care, speculând rezultatul bătăliei dela Waterloo, a pus temelia puterii iudaice în Europa. După înfrângerea genialului împărat, care a numit pe jidani „omida şi lăcustele Franţei“ puterea lui Israel se ridică la aşa înălţime încât înainte de 1848 Toussenel scrie o carte intitulată: „Les Juifs voi de l'époque“. Din chiar acest titlu se desprinde rezultatul: Jidanii culeg foloasele răsturnării lui Napoleon, în timpul zis la „Restauration et la Monarchie de Juillet“.

Alt fapt istoric. Din vâltoarea revoluţiei franceze dela 1848 se ridică două tipuri de jidani pe primul plan: Gaudchaux, ca ministru de finanţe, omul lui Rotschild; şi Crémieux, ca ministru de justiţie. [3])

Ambii nu au făcut decât să servească interesele rasei lor profitând de putere sau invocând mai târziu faptul de a fi fost ministru. Gaudchaux cât a stat la minister a nesocotit nevoile financiare urgente ale Franţei spre a favoriza pe Rotschild [4]); Crémieux, exploatând prestigiul de a fi stat la 1848 în fruntea ţării alături de Lamartine, a întemeiat la 1860 „Alianţa Universală izraelită“.

Alt fapt istoric. După înfrângerea dela Sedan se proclamă comuna la Paris în ziua de 4 Septembrie 1870. Cine vine la putere? Următorii jidani: Gambetta, [5]) Jules Simon, Magnin, Picard şi Crémieux; acesta din urmă se foloseşte de guvern spre a împământeni, contra sentimentului general francez, pe toţi consângenii lui din Algeria. Aşa dar, din altă schimbare de regim, din altă nivelare prin întroducerea republicii, jidanii din nou profită. Mai rămâne vre-o îndoială, cine au fost promotorii revoluţiei? *Is facit cui prodest!* Pentru cine se mai îndoeşte, amintim şi faptul, că cel mai înflăcărat orator al cluburilor revoluţionare din Paris la 1870 era jidanul Armand Lévy; şi că haimanale din neamul acestuia au construit baricadele de pe străzile din capitala Franţei.

După aproape o jumătate de secol de pace, în care jidanii cuceresc toate poziţiile dominante în lumea economică, izbucneşte războiul, al cărui sfârşit aduce „cascada tronurilor“.

Cine profită din catastrofa regimului monarhic?

In Rusia se ridică bolşevismul de factură jidovească şi ca *doctrină*, având drept izvor de inspiraţie cărţile evreului Carl Marx; şi ca *finanţare* având ca prime subsidii până la instalare fondurile primite dela banca jidanului Max Warburg din Hamburg; [6]) şi ca *direcţie* având tot personalul superior de conducere format numai din jidani. Aici nivelarea au înfăptuit-o jidanii prin asasinat

---

[1]) Citâm textual pe Emile Cazanove: *La révolution antijuive de demain* 1904 pag. 94: „En résumé, quelques centaines de familles juives, arrivées chez il Ja moins d'on siècle et sans un sou, possèdent aujourd'hui *80 milliards*, le tiers de la fortune totale de la France“.

[2]) cf. cartea episcopului de Nancy, Mgr. Turinaz, întitulată *Le grand péril de notre temps ou la Franc-Maçonnerie.* Ed. II. 1885 pag. 81.

[3]) Vezi amănunte în E. Cazanove, op. cit. pag 33.

[4]) cf R. Lambelin, L'Imperialisme d'Israël 1924 pag. 213

[5]). Asupra originei lui Gambetta ţinem să restabilim adevărul, cu atât mai mult cu cât editura zisă „Cultura naţională“, finanţată de banca jidanului Blank, a tipărit un studiu asupra lui Gambetta, unde acesta este glorificat ca tipul cel mai curat al cetăţeanului francez. Reproducem mai jos următoarea informaţie istorică, dată de Edouard Drumont, în celebra-i operă „La France Juive“. Vol. I. pag. 534, asupra genealogiei lui Gambetta:

„In urma frământării de popoare produsă de Revnluţia franceză, anumiţi jidani se puseră să străbată Europa căutând a se stabili colo sau dincolo. Un jidan din Würtenberg, A Gamberlé, s'a fixat la Genua în timpul blocului continental, a făcut comerţ de eafea şi contrabandă, s'a însurat cu o jidoavcă din loealitate, dintre ai cărei părinţi unul a fost spânzurat, şi şi-a italianizat numele, zicându-şi Gambetta. Urmaşul său a venit în Franţa, s'a stabilit la Cahas şi a dat pe marele om, care nu a avut niciodată absolut nimic francez, nici chiar stilul“.

[6]) cf. A Chéradame, La mystification des peuples alliés. 1922 pag. 267.

în materie politică și prin furt în materie economică.

Rezultatul general al regimului nivelator de peste Nistru e sărăcia obștească, mizerie totală și moarte pe toate cărările,

In Germania se prăbușesc atâtea tronuri la sfârșitul anului 1918. Cum se face nivelarea? Ridicându-se la o mai bună stare massa poporului, care a dus greul războiului? Nu. Pretutindeni revoluția ridică la suprafață oamenii, cari lucraseră din umbră la izbucnirea revoluției.

In Prusia apare mișcarea *spartakistă*, condusă de jidani; în Bavaria se introduce bolșevismul în frunte cu jidanul ce și-a luat numele de împrumut Kurt Eisner; în celelalte state federale acelaș nou aspect politic. Ca semne caracteristice, ale puterii jidovești ce s'a ridicat imediat pe ruinele nivelate ale fostului Imperiu, dăm două fapte, cari își au adânca lor semnificație: în țara cu atâția savanți nu s'a găsit, în epoca de zăpăceală revoluționară, nici un jurist, german de sânge, care să elaboreze pentru noul „Reich" o nouă constituție; a trebuit să vină jidanul Hugo Preuss, profesor la Universitatea din Berlin, să le prescrie nemților după cari norme constituționale au să-și ducă înainte viața de stat după dezastrul suferit în marele război.

Al doilea fapt. In Germania, care până către sfârșitul războiului mondial avea pretenția să nu se miște nimic în lume fără știrea ei, în aceasta țară unde se pusese atâta preț pe serviciul diplomatic autohton, nu s'a găsit nici un diplomat care să-i apere interesele la diferitele conferințe, după încheierea păcii dela Versailles, decât jidanul Rathenau!

Așa dar, după consemnarea dezastrului politic în lăuntru face ordine jidanul Preuss, prin constituția dela Weimar din 1919; înafară încearcă a face ordine externă jidanul Rathenau în numele Germaniei!

In celelalte țări: în Austria și Ungaria, reduse la justele lor proporții, tot indivizi din neamul lui Iuda se înalță dintre ruine. Reproducem mai jos o parte din lista comisarilor poporului (!) cari în jurul lui Bela Kuhn au promis fericirea comunistă la Budapesta la sfârșitul lunei Martie 1919: [1]) Tibor Szamuely, Garbai (Grünbaum), Bostanzi (Bienenstock), Ronai (Rosenstengel), Varga (Weichselbaum), Vince (Weinstein), Moritz Erdélyi (Eisenstein), Bela Vago (Salzberger), Bela Viro (Bienenstock No. 2) etc.

Iată cine a profitat din „cascada tronurilor"!

Dar poate, că acest profit a venit la întâmplare în dezorientarea generală, când „goimii" nu mai erau capabili să ia frânele guvernării în propria lor țară? Ori schimbarea violentă a fost din vreme pregătită și înlocuirea factorilor politici din vechiul regim a fost sistematic plănuită până în cele mai mici detalii? Să ascultăm un fragment din discursul rabinului I. L. Magnes, ținut la New-York în 1919 în fața unui auditoriu de muncitori:

„Când jidanul își dă gândurile lui, devotamentul lui cauzei lucrătorilor, a desmoșteniților soartei, atunci spiritul **exclusivist,** *care este în el îl împinge până la fundul lucrurilor. In Germania, el devine un Marx, un Lassalle, un Haas, un Edward Bernstein; în Austria, un Victor sau un Friederich Adler; în Rusia un Trotzki.*

„Examinați un moment situația actuală a Rusiei și a Germaniei. Revoluția a liberat forțele creatoare; [2]) *vedeți ce numeroase echipe de jidani s'au pus imediat* **în mișcare.** *Socialiști revoluționari, menșevici, bolșevici, socialiști majoritari și minoritari — jidanii sunt pretutindeni șefii lor recunoscuți, conducătorii firești ai acestor partide revoluționare."* [3])

Când se poate tulbura pacea unei națiuni, jidanul fermentează revoluția spre a veni la putere; când nu se poate tulbura pacea, acelaș jidan, tiran și sângeros în timp de revoluție, devine umanitarist având pe buze doctrina iubirii față de „goimi". In dragostea lui nemărginită, ce afișează, dispar țări și națiuni, dispare orice sentiment de patriotism spre a ne confunda cu toții într'o lume cosmopolită. Și pentru a se ajunge mai ușor la acest soiu de nivelare ce dărâmă frontierele despărțitoare dintre națiuni este logic (după mentalitatea semită) să se stingă treptat și limbile naționale! Te rog dle cititor să *nu uiți că „esperanto"*, limba artificială ce avea misiunea să înlocuiască pe nesimțite graiul fiecărui popor, că „esperanto" a fost născocită de jidanul Zamenhof. Nivelarea trebue să treacă deci sistematic ca un gigantic tăvăluc nu numai peste instituțiile politice ale popoarelor, nu numai peste vechile obiceiuri și tradiții naționale, nu numai peste așezământul străvechiu al familiei distrugând autoritatea părintelui față de copil, nivelarea trebue să treacă și peste graiul fiecărei națiuni spre a răpi mai ușor individualitatea creiatoare acelui factor esențial și exclusiv al civilizației umane, care se numește *națiunea.*

Coborârea prin violență sau prin propagandă hipocrită a tuturor bunurilor și valorilor civilizației pe acelaș plan înseamnă triumful dezordinei revoluționare, din al cărei haos numai jidanul ajunge stăpânul politic al poporului târât de el în dezastru.

Dar nivelarea economică, trâmbițată de jidani și jidoviții interesați ca isvor al fericirii universale, ce rezultat a avut?

In fapt este cert și incontestabil: că toate teoriile socialiste și comuniste, cari au înfierbântat capetele mulțimii dela jidanii Marx, Lassalle și Engels până în zilele noastre, toate aceste teorii cu toate actele săvârșite spre a le aplica nu au distrus capitalismul, ci au efectuat o simplă deplasare și anume: *capitalul creștin prin machinații jidovești de speculă savantă a trecut în mâna capitaliștilor jidani.* Această deplasare se înfăptuise atunci când la 1910 evreul Rathenau recunoștea, că destinele popoarelor stă în mâna a 300 de capitaliști toți de origină semită.

Așa dar în loc de nivelare a averilor, asistăm la îngrămădirea aurului în câteva sute de mâini! Comunizarea bunurilor spre a pogorî fericirea pe pământ este o minciună ticluită în scopul de a distruge actuala bună stare cu diferențierile ei materiale și a o înlocui cu sărăcirea generală ridicându-se deasupra ruinei câțiva potentați jidani.

O dovadă de sinceritatea tendinței nivelatoare ne dă următorul fapt: pe când popoarele, cari au dus sarcina enormă a marelui război se sbat de 7 ani în cea mai cumplită criză financiară, în băncile jidovești din New-York s'au adunat și stă gata de a fi speculate în chip tiranic nu mai puțin de *6000 (șase mii tone aur* [4]) strânse bineînțeles în cursul războiului și după încheierea păcii din sângele și suferințele popoarelor beligerante. Iată ce înțelege jidanul prin nivelare spre a se ajunge la idealul suprem al umanitarismului!

Concluzia: nivelare la creștini, înseamnă pentru fii lui Israel acaparare de putere și bogății.

I. C. Cătuneanu

---

[1]) cf Mgr. Jouin, Le péril judéo-maçontnique Ed. V. 1920 pag 165.

[2]) așa încât Rusia moare de foame!

[3]) cf Roger Lambelin, L'Impérialisme d'Israel 1924 pag 187.

[4]) Vezi procesul lui Theodor Fritsch, autorul cărții: *Handbuch der Judenfrage*, cu frma jidovească Warburg, publicat în revista „Hammer" No. 531 din 1 August 1924.

TRIBUNA ARTISTICĂ

Statuia Avram Iancu călare turnată în bronz

Comitetul executiv pentru ridicarea unei statui Avram Iancu călare turnată în bronz la Cluj, în şedinţa din 15 Mai 1924 a închis concursul fără rezultat. Lucrările şi machetele prezentate nu au putut fi acceptate de către comitet. Deci comitetul executiv a hotărât în şedinţa din 26 Mai 1925 să ţină un nou concurs pentru ziua de 15 Ianuarie 1926. Condiţiunile acestui nou concurs sunt următoarele:

Se va face proiectul unei statui Avram Iancu călare turnată în bronz. Aceasta statuie va reprezenta în mod caracteristic pe Avram Iancu în anii 1848/49 precum îl descrie tradiţia.

Dimenziunile statuei să fie proporţionale cu statuia privită din oricare parte.

Statuia să apară cu ceva mai mare decât mărimea naturală.

In ce priveşte soclul monumentului comitetul face următoarele condiţii:

Eventuale figuri secundare şi schiţe va trebui să caracterizeze spiritul timpului şi epoca deşteptărei naţionale din 1848|49.

Locul pe care va fi ridicată statuia este piaţa Cuza Vodă din faţa Teatrului Naţional, înaintea catedralei greco-ortodoxe române, care să edifică acum.

Costul monumentului să fixează la suma de două milioane Lei, în care sumă nu este socotită bronzul şi piatra soclului, adecă materialul, pe care comitetul îl pune gratuit la dispoziţia executorului statuei.

La concurs se vor admite lucrări de ale sculptorilor din România.

Până aici publicaţia comitetului[1]).

Spre a putea lua o ţintă critică la acest concurs e necesară o retrospectivă asupra istoricului statuelor equestre şi a evoluţiei artei plastice.

Arta plastică antică a avut un trecut strălucitor. Peste o mie de cabinete în museul Luteran din Roma sunt pline cu rămăşiţe plastice din epoca romană şi elină. Şi statuia equestra era cunoscută. Statuia lui Marc Aurel călare din acest timp se poate admira şi astăzi la Roma. Dar aceasta statuie equestră reprezentativă a rămas unică în felul ei, negăsindu-se altele de acest fel. Multe secole de-arândul domneşte tăcere. In epoca creştină bizantină fiind întruparea plastică a omului interzisă, această formă de expresiune artistică lipseşte cu desăvârşire. Plastica bizantină se mărgineşte la săpăturile de piatră necesare clădirilor bisericeşti, coloane şi capitele de marmoră la catedrala Sfânta Sofia din Confstantinopol, altare, chenare şi sarcotage la Ravena. De abia în evul mediu evoluţia plastică a dat înainte. Epoca gotică favorizând plastica de lemn spre împodobirea interiorutui bisericilor, a trecut după un scurt timp la plastica de piatră spre împodobirea exteriorului clădirilor bisericilor. Plastica gotică porneşte dela relieful antic, statuia nu se poate desprinde de clădire, ci rămâne o parte integrală a arhitecturei. Aici, la interpretarea materialistă a gândirei plastice, sau mai bine zis, la neputinţa de a interpreta natura, e a se socoti şi statuia equestră a generalului italian Colleoni ridicată de sculptorul Verochio la Veneţia. Aci vorbeşte materia. Figura şi calul sunt turnate dintr'o bucată. Semnele caracteristice naturale lipsesc. Desemnul conturului exterior a statuei în dispoziţiunea lui clară, ni se desprinde de fondul ce-l înconjoară. Deasemenea desemnul conturului interior a statuei e plin de amănunte constructive, cari determină în mod abstract noţiunile, figura şi calul, găsindu-se astfel o legătură optică între călăreţ şi cal. Aspectul statuie rămâne deci în efectul lui vizibil unilateral. Statuie lui Colleoni de Verocchio rămâne a fi o problemă statică.

Condiţiunile concursului însă pretind ca dimenziunile statuei să fie proporţionale cu statuia privită din orice parte. Deci, trebuie căutat alt exemplu din istoria plastică corespunzător condiţiilor concursului.

De altă natură e statua equestră a generalui Gattamelata,[2]) ridicată la Padua de sculptorul Donatello. Aici artistul se apropie de natură. Calul demonstrat în mişcare împreună cu figura, cari ambele poartă semnele caracteristice naturale fac parte din universul lumesc. Aici omul şi calul e demonstrat în calităţile lui adevărate. Alcătuirea statuiei libere a fost rezervată artei italiene în epoca renaşterei, într'o formă de sine stătătoare, deosebită şi particulară, cum până aicea nu s'a cunoscut în arta antică, care a rămas plastică în relief sau în firidă. Donatello de abia se ocupă serios cu plastica liberă înconjurată de lumina atmosferică, până ce istoria plastică italiană în evul mediu, cu toate că a produs lucrări importante, nu s'a putut elibera de tradiţiile antice.

Două principii elementare determină lucrările plastice. Unul încă arhaic, favorizează materia folosită (lemnul, bronzul, piatra, lutul), altul, mai real, să sileşte a se apropia de natură, a reproduce în mod plastic formele naturale.

Nu încape nici o îndoială, că executorul statuei Avram Iancu călare turnat în bronz va trebui să se folosească de formele plastice naturale spre a putea împlini condiţiunile concursului. A vedea şi a privi universul şi obiectele întrânsul dintr'o depărtare oarecare, aceasta e arta şi istoria ei. Frumos e ce-i al nostru. Fireşte, că iniţiativa de a ridica luptătorului Avram Iancu o statuie equestră în Piaţa Cuza-Vodă din Cluj, care s'a jertfit nu numai pentru independenţa naţională, dar şi pentru existenţa rasei româneşti, merită toată lauda şi atenţiunea.

Victor P. Barcianu.

[1] Vezi gazeta „România" No. 516, Bucureşti 11 Iulie 1925.

[2] Gattamelata înseamnă pe italineşte „mâţa pătată".

ARHIVA DOCUMENTARĂ

Ce este antisemitismul?

Iată ce răspundea la această întrebare în anul 1898, D. Kimon în lucrarea sa întitulată *„La guerre antijuive"* apărută la Paris, pag. 176—183. „Cap. XXXXVI. Antisemitismul este în Franţa o forţă care regenerează.

Antisemitismul a avut soarta tuturor lucrurilor mari şi a tuturor doctrinelor înalte. A întâlnit în calea sa calomnii ridicule şi paradoxe inepte. Mulţi au voit să-l reducă la o caricatură ca ceva excentric, ca o patimă josnică, ca o depravare a simţului moral. Jidanii au înfăţişat pe antisemiţi uneori ca nişte invidioşi, alteori ca nebuni sau imbecili. De altfel israeliţii sunt stăpâniţi de ideia că ei singuri au dreptul să se judece pe ei înşişi şi că scapă aprecierii celorlalţi oameni. Cum deci nu ar fi antisemitismul

în ochii lor o crimă sau o nelegiuire?

Orice ar zice ei, Antisemitismul nu mai are trebuinţă de a respinge aceste absurdităţi prea palpabile. El a luat în stăpânire opinia publică, dar rangul ce ocupă este departe de a fi acela ce-l va ocupa, când lumea va înţelege că este, prin esenţă, în cel mai înalt grad *o forţă regeneratoare, un avânt puternic şi irezistibil al ideii naţionale.*

Antisemitismul este Franţa care îşi reia personalitatea istorică, geniul ei arian şi tradiţia ei creştină.

Antisemitismul este detronarea aurului insolent şi fals.

Este isgonirea şi pedepsirea fără milă a corupţiei politice şi judiciare.

Este guvernarea prin acei oameni de Stat pe care intriga şi poliţia jidovească i-au îndepărtat sistematic dela afacerile politice, şi cari vin în locul guvernului ce a fost agreat de jidani.

Este renaşterea iniţiativei franceze, îndrăsneaţă şi întreprinzătoare, în politica europeană şi orientală.

Este spiritul francez curăţit de spiritul jidovesc care ne-a urâţit şi ne-a infectat, este sufletul francez liberat de acel contact necurat care scoboară totul în materialism şi depravare.

Este unitatea naţională mai tare, mai vie, mai activă decât a fost vre-o dată.

Antisemitismul strânge la olaltă pe oamenii din toate clasele şi din toate profesiunile. Pentru Franţa antisemitismul va fi cazanul, în care toate elementele, astăzi mai mult sau mai puţin desociate, se vor topi într'unul şi acelaşi metal. In adevăr, el solidarizează toate clasele unele cu altele prin comunitatea primejdiei şi frăţia în luptă. A prezinta antisemitismul ca o sământă de diviziune, menită să împartă Franţa în două tabere, este cea mai absurdă eroare şi o prostie ce nu se poate concepe.

Franţa să se împartă pentru dnii jidani? Sunt ei oare semi-zei, fiinţe supranaturale? Sau poate că Franţa ar avea cultul excrocilor şi al trădătorilor? Ar avea ea pentru insolenţa jidanilor bogaţi o admiraţie degenerată. Marele ei suflet să fi devenit oare un suflet de slugă?

Şi dacă luăm în consideraţie diferitele profesiuni, cu specialitatea studiilor lor şi a desvoltării lor intelectuale, cu experienţa specifică ce desprind din viaţa publică şi particulară, Antisemitismul apare ca un centru unde se întretaie cele mai înalte preocupaţiuni ale tuturor oamenilor de bine.

Preotul, depositarul ideii creştine, apără din greu această ideie contra jidanului disolvant care o calcă în picioare cu hipocrizie răpindu-i directiva socială. . . .

Omul de lege, magistrat sau avocat, care a trebuit să aprofundeze procesele jidoveşti, aceste procese întortochiate pline de şarlatanii, cari au trebuit să studieze acele dosare, în care fiecare hârtie, fiecare listă de acţionari, fiecare proces verbal de adunări sociale, fiecare scrisoare fiecare bilet conţine o fraudă, o cursă, un subterfugiu, acele dosare unde minciuna se întinde ca o vegetaţie stufoasă, acest om de lege cum s'ar dezinteresa el oare de chestiunea jidovească? El cunoaşte capacitatea destructivă a jidanilor şi tactica lor infernală; el ştie de unde vin ruinele, desperarea, sinuciderile, existenţele decăzute, familiile stinse, fiinţele vagabonde.

Magistratul integru — şi sunt mulţi în Franţa — a simţit pipăind în jurul lui corupţia; unele vorbe stranii i-au ajuns la ureche, poate vre-un coleg, înglodat în datorii sau cheltuitor le-a ascultat. . .

Medicul alienist aduce de asemenea Antisemitismului o sumă preţioasă de observaţiuni. Iudaismul, care este prin el însuşi un fel de nevroză, propagă în jurul lui boale nevroză. Şi nu este numai un factor al dezechilibrării mentale; dar cum domneşte în Franţa, nu permite acestei ţări să scape de otrava alcoolului, de care jidanul nu suferă. Eminenţi alienişti, ca doctorii Magnan, Garnier şi alţii, cari au făcut studii complete asupra pustiirilor alcoolismului, se întreabă cu uimire pentru care motiv puterile publice nu iau fără zăbavă măsurile necesare spre a opri răul ce creşte mereu. Să fie liniştiţi! Dupăce Franţa va fi sfărâmat dominaţiunea jidovească, în câteva săptămâni propunerile acestor savanţi vor fi luate în studiu şi legile contra alcoolului vor fi votate. Le-o prezic fără şovăială.

Când despre agricultor, pe care impozitele îl strivesc, hipotecile îl rod şi specula cu preţul grânelor îl ruinează, asupra căruia apasă mai mult ca peste oricare altul povara datoriei publice, operă a vicleniei jidoveşti, acest agricultor dacă nu ar intra cu toată inima în mişcarea antisemită ar fi un paralitic sau un hăbăuc.

Tot astfel militarul, care se aşteaptă dintr'o zi în alta la războiu, ştie că jidanul nu este numai cămătar, dar şi spion şi trădător. Fără îndoială nu toţi jidanii sunt trădători, dar chiar dacă trădarea ar fi un fapt excepţional în viaţa iudaismului, trebue să recunoaştem că jidanul are o aptitudine specială pentru a produce această excepţie.

Omul politic care a meditat asupra decadenţii interne şi externe a Franţei, economistul care a studiat acapararea şi mecanismul atât de complex al exploatării jidoveşti, sociologul care caută să remedieze acel rău social, acea tendinţă generală fie către dezordine, fie către moleşeala mai rea de cât dezordinea, care este caracteristica Franţei contimporane, toţi aceştia, om politic, economist, sociolog, au o sumă de idei să schimbe în chestiunea jidovească. Având privirile aţintite către edificiul mândru al puterii jidoveşti, ei ştiu cu toţii că Franţa nu-şi va regăsi orientarea ei decât în ziua când acel edificiu se va prăbuşi şi atunci ea va redeveni ea însăşi având o politică, o organizaţie economică şi o viaţă morală proprie, fără a mai împrumuta nimic dela iudaismul tiran şi conrupător".

Nota redacţiei. Ai înţeles domnule cetăţean român indiferent, fricos sau interesat cum a răspuns un francez în cea mai civilizată ţară din Europa şi într'o vreme când antisemitismul nu se ridicase la gradul unei mişcări puternice cum este astăzi? Ai înţeles domnul meu, cum a văzut în liniştea cabinetului său de lucru autorul francez ce înseamnă pericolul jidovesc? Ai înţeles cum la înlăturarea acestui pericol este interesat orice cetăţean, care posedă un pic de inteligenţă şi un strop de conştiinţă naţională? Nu vorbeşte un „huligan" din Orient, ci un occidental civilizat despre antisemitism!

Deşteaptă-te domnul meu, adună-ţi energia, trezeşte-o şi pe a concetăţenilor dtale, strângeţi-vă rândurile, fiţi solidari şi perseverenţi, şi vă înşiraţi cu toţii sub steagul *Ligii Apărării Naţionale Creştine* dacă voiţi să ne mai trăiască copii ca oameni liberi pe acest pământ stropit cu atât sânge românesc!

Toate manuscrisele şi întreaga corespondenţă, care priveşte partea redacţională a revistei noastre, este a se trimite la adresa următoare: Redacţia „Infrăţirea Românească", Cluj Strada Bob No. 7.

pe când dl Iorga vedea şi denunţa pericolul jidovesc. A se vedea pag. 86—92.

Revista

Aprecieri de o palpitantă actualitate

Rolul comunităţilor izraelite. — Robia noastră economică

In procesul celor 120 de cârciumari jidani, falşificatori de băuturi spirtuoase, desbătut la Iaşi în Decemvrie 1908, dl G. G. Mârzescu, actual ministru de Justiţie, luând ca apărător partea dlui C. Şumuleanu, prigonit de ura talmudică, pentrucă şi-a făcut datoria în calitate de înalt funcţionar incoruptibil, dl G. G. Mârzescu a spus fără înconjur următorul adevăr:

„E bine să cunoaşteţi, care a fost, de jumătate de veac, rolul comunităţilor izraelite în ţara noastră şi cari au fost efectele memoriilor publicate sub auspiciile acestor comunităţi în special a comunităţilor din Iaşi şi Galaţi. Aceste comunităţi nu sunt decât sucursalele „Alianţei universale izraelite“ cu sediul în Paris; ele nu sunt decât organele de spionaj, decât organele de făurire şi de transmisiune a tuturor calomniilor împotriva legilor, instituţiilor şi autorităţilor noastre publice, în scopul de a aţâţa opinia publică europeană împotriva României“.

Această afirmaţiune o dovedea talentatul avocat, reproducând şi cumentând acte de bârfire jidovească contra tuturor bărbaţilor de Stat ai României mici, pe care acte, cuprinzând în text de 5 pagini, nu le putem reproduce aici din lipsă de spaţiu. Apoi cercetând starea de jalnică robie, în care ajunsese Moldova, acum 20 de ani, face următoarea expunere:

„De jumătate de veac trăim sub tirania acestor calomnii, fără să fi putut ridica glasul, într'un mod mai energic, din motive superioare de Stat, mai mult sau mai puţin apreciabile; de jumătate de veac curg deasupra capetelor noastre memoriile comunităţilor izraelite, aţâţând opinia publică europeană împotriva legilor şi instituţiunilor noastre, împotriva populaţiunii noastre, descrisă ca trândavă şi ticăloasă, deşteptată — în realitate exploatată — de munca şi şiretenia populaţiunii izraelite. E timpul să respingem energic aceste calomnii, — mai cu seamă noi aceştia din Nordul Moldovei, ajunşi aproape **robii** *lor. Gândiţi-vă la târgul dv. cântat de poieţi, ca cuibul eroilor neatârnării, cât sunteţi de striviţi; gândiţi-vă la tot Nordul Moldovei, cu vechea ei capitală în frunte, cum stă sub dominaţiunea lor numerică, sub regimul economic, comercial şi industrial, impus nouă de interesele lor. Gândiţi-vă la câmpiile noastre, smulse din mâinile noastre, lăsate de nevoie în mâinile lor; gândiţi-vă la braţele vânjoase, dar la figurile istovite, ale acelora, cari, pe arşiţele tropicale ale lunilor de vară, vărsând lacrimi din fiecare por al corpului lor, muncesc din greu cu spinarea încovoiată, pentru a produce avuţia, pe care evreii noştrii o aruncă în instituţiuni de binefacere peste hotarele ţării, în schimbul unui titlu de nobleţă, fără ca măcar vreodată, aceşti pretinşi fii ai ţării să se gândească să verse un ban din acest produs al muncii naţionale, într'o operă de luminare a minţii sau de alinare a suferinţelor acestui popor“.*

O simplă lămurire

Aşa vorbea tânărul avocat la 1908! Intrebăm acum, pe actualul ministru dacă s'a schimbat ceva în bine dela 1908 până la 1925.

Dacă sunt mai puţini jidani în ţară, dacă suntem mai emancipaţi economiceşte faţă de ei, dacă ne bârfesc mai puţin ca în ultima jumătate a secolului trecut.

Ca orice om cinstit, în conştiinţa sa va zice: *nu*. Aşteptăm să dea sus şi tare acest răspuns şi ca om politic să ia măsurile de urgentă apărare naţională. Dar dacă în conştiinţa lui nu poate da decât răspunsul de mai sus, nu va îndrăzni în ruptul capului să ne spună tare ceeace simţeşte. De ce? pentrucă frica de jidani, impune Ministrului de Justiţie actual să tacă asupra chestiunii, pe care avocatul Mârzescu, cu atâta îngrijorare şi curaj a tratat'o în faţa Tribunalului dela Iaşi.

Iată oamenii de caracter ai României-Mari! Asupra unei probleme care interesează viaţa neamului nostru, ei tac „cu diplomaţie“ spre a-şi menţine situaţia politică. De va sufla un cuvânt pe arena vieţii publice, imediat va sări, ca prin minune, din scaunul de ministru. Priveşte onorat public pe fruntaşii noştri politici în lumina puterii jidoveşti!

*

Nota Redacţiei. Fragmentele mai sus citate sunt luate din publicaţia, întitulată *Procesul cârciumarilor din Iaşi,* întocmită ca *„Acte şi documente“* de dl C. Şumuleanu, tipărită la tipografia „Neamul românesc“ la Vălenii de Munte în anul 1910, pe când dl Iorga vedea şi denunţa pericolul jidovesc. A se vedea pag. 86—92.

Revista

Rubrica economică

Un avânt de deşteptare la Românii din Petroşani

Onoare lor!

Publicăm, cu o deosebită plăcere, patriotica moţiune a Uniunei Comercianţilor, Industriaşilor şi Meseriaşilor Români din Valea Jiului, cetită şi votată în şedinţa ţinută la 27 Septemvrie a. c., în sala Primăriei din Petroşeni, pentru ca factorii cu răspundere în viaţa noastră economică să poată cunoaşte nizuinţele acestor inimoşi români, cari văd cu un ochiu limpede, adevărata situaţie economică a patriei noastre.

Iată dar

Moţiunea:

„Noi comercianţii, industriaşii şi meseriaşii români din Valea Jiului constituiţi azi în 27 Sept. 1925, într'o Reuniune profesională, constatăm cu durere că deşi ţara este românească şi consumatorii în majoritate absolută sunt tot români, noi comercianţii, industriaşii şi meseriaşii abia facem 10% din totalul semenilor noştri. In faţa acestei situaţiuni nenaturale şi dăunătoare *interesului suprem de Stat,* cu ziua de azi şi cu deplină conştiinţă şi hotărâre şi, în deplină solidaritate, începem lupta legală pentru a pune stăpânire românească pe comerţ, pe industrie şi pe meserii, pentru a fi în dreaptă proporţie cu caracterul ţării şi cu numărul consumatorilor.

Spre acest scop rugăm cu toată sinceritatea inimei noastre pe toate autorităţile să binevoiască a ne aprecia sforţările noastre pe teren economic naţional român şi să ne dea tot consursul dictat de legile ţării şi de conştinţa lor românească — pe dnii: preoţi, profesori, învăţători pe domnii gazetari şi în general pe toată inteligenţa românească să ne sprijinească cumpărând şi procurându-şi cele necesare numai dela români, iar în contactul zilnic cu poporul să-l sfătuiască şi să vegheze ca şi acesta — adecă poporul — să facă la fel.

In lupta noastră economică naţională vom fi cei mai credincioşi şi devotaţi soldaţi ai Dinastiei Române, ai legilor Ţării şi Bisericei noastre naţionale româneşti. — Cu deviza

— „*România a Românilor*“ ne vom creşte, îndruma şi ajutora generaţiile viitoare, care ne vor lua locul, iar noi ne vom ajutora riciproc cu credinţă şi cu dragoste.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!“

Cum se întinde mişcarea noastră

Primim la redacţie următoarea scrisoare, din care cetitorii noştri vor afla că în ce mod este primită „Liga apărării naţionale creştine“ şi cu ce vie solicitudine înţeleg bunii români să servească sfânta cauză naţională:

„Aflând din presă şi mai mult din revista Domniavoastră Infrăţirea Românească cum că Fascia N. Română s'au unit cu L. A. N. C. saltez de bucurie fiind că au putut că acei buni români şi-au ajuns scopul pentru unirea acestei 2 grupări. Şi fiind că şi eu am fost membru şi sunt pe întreaga viaţă şi voi îndemna şi propaganda pentru aceste idei.

Vă rog a-mi comunica ca să poci vedea de lipsa pentru organizarea din nou acelui post Fascistu care cu totu va fi membru L. A. N. C. judeţul T. mică la care regionala este, ca să mă pot adresa pentru îndrumări, statutul, regulamentulşi programul îl ştiu fiind că l'am văzut în revista No. 11. 1 Oct. 1925, deci mai rămâne numai ca să ştiu regiunea şi apoi voi face totul că primul să fie acela care au fost şi înainte în judeţul nostru. Tot odată Vă rog declaraţi-mă ca abonent al revistei Infrăţirea Românească şi-mi trimiteţi ce ştiţi că e de lipsă pentru organizare.

Pânade, 17 Oct. 1925

cu stimă
Irimie Troian
tâmplar.

N. R. Direcţia revistei răspunde la întrebările puse:

1. fosta organizaţie fascistă, din comuna Pânade, identificată astăzi cu L. A. N. C, ţine de regionala Cluj: aşa dar pentru orice instrucţiuni, lămuriri etc. se va adresa la Cluj dlui Preşedinte *Ion C. Cătuneanu* (în *Str. Bob No 7*)
2. Statutele, regulamentele şi orice alte lucruri se găsesc în „Infrăţirea“, care este organul oficial al Ligii; aşa încât toţi membrii cari au datoria să se ţină la curent cu mişcarea, mai ales acum, când L. A N C. va participa la alegeri, trebuie să se aboneze la revistă.

Puterea jidovimei în Italia. Fascismul împănat de semiţi

Luăm din ziarul sionist „Judisches Echo“ (No. 29 din 1925) următoarele informaţiuni, ce trebue să dea de gândit:

„In Italia mişcarea antisemită nu are nici un succes, căci în afară de Mussolini, aproape toţi conducătorii fascişti sunt jidani, fapt care dincolo de graniţele Italiei este puţin cunoscut. Chiar *dl Finzi*, ministrul de interne al lui Mussolini şi cel mai puternic sprijin al cabinetului este semit şi ca atare cunoscut tuturora. Tot astfel este jidan şi cel mai mare orator al fascismului dl *Samuel Bellini*. Alţi conducători semiţi ai fascismului sunt *Angelo Olvetti* şi *Orios* Dna *Margareta Sarffati*, redactor-şef la jurnalul lui Musolini, e jidoavcă şi se spune că are o mare influenţă asupra lui Mussolini. Bărbatul ei este de asemenea un cunoscut conducător fascist. Mussolini însuş nu are nimic contra jidanilor. Şi pentru că această atitudine a lui este cunoscută, ziarele antisemite nu au atins nici un rezultat. Nimeni nu le dă vr'o importanţă. In Italia sunt într'adevăr jurnale antisemite, dar nu există o mişcare contra jidanilor.

In afară de aceasta situaţia socială a jidanilor în Italia este aşa de tare, încât antisemiţii nu pot întreprinde nimic serios. Ei au strânse şi puternice legături în viaţa politică, economică şi ştiinţifică a ţării. In Camera deputaţilor sunt 35 jidani. In serviciul diplomatic şi consular sunt 40 de jidani, din cari mai mulţi consuli generali. Printre profesorii universitari ai Italiei sunt 840 jidani; mulţi jidani ocupă posturi înalte în armată, marină, administraţie şi justiţie. Deşi cei mai capabili dintre jidani cari fac politică, sunt astăzi în mişcarea fascistă, trebue totuşi să se ştie că cei trei conducători ai partidului socialist (adversar fascismului) sunt de asemenea jidani şi anume: *Musats*, *Treves* şi *Modsgliani*. Antisemiţii au căutat să convingă prin acest fapt, că opoziţia contra lui porneşte dela jidani“.

Am reprodus această preţioasă informaţie pentru ca opinia publică românească să poată deduce prin comparaţie că noi nu am ajuns încă în situaţia Italiei; dar că vom cădea cu siguraţă în atâta degradare, de a fi conduşi de jidani, dacă toată suflarea românească nu reacţionează cât mai este timp, ajutând cu votul ei ca *Liga apărării naţionale creştine* să-şi spună cuvântul în Parlamentul ce se va alege în primăvara anului 1926.

*

Cum pătrund jidanii în localurile unde stau păstrate firele conducerii. Dăm un exemplu în Franţa:

Fostul secretar general al consiliului de miniştri prezidat de Herriot, jidanul Alexandru Israel, a fost numit Director de cabinet al preşedintelui Camerii, Herriot. Dl Herriot nu s'a putut despărţi de consilierul semit, pe care îl consideră ca atare, când în realitate el este un observator şi un controlor al activităţii ministrului goim, trimis acolo mai bine zis impus acolo de puterea ocultă a jidovimei, căreia Franţa din nenorocire nu-i mai poate rezista.

Reproducem alte cazuri de penetraţiune jidovească, şi anume: Jidanul René Meyer, din referent la consiliul de Stat a fost numit şef de cabinet al Ministerului lucrărilor publice; jidanul N. Wormser a fost numit consilier ministerial în acelaş minister; jidanul Armand Ziwes a fost numit şef de cabinet al secretarului de Stat pentru teritoriile devastate; jidanul Strauss a fost numit ataşat în acelaş minister. (cf. „Weltkampf“ din Sept. 1925).

Jubileul „Ţării Noastre“

„Ţara Noastră“, revista săptămânală de sub conducerea marelui poet *Octavian Goga*, îşi serbătoreşte jubileul de 3 ani al apariţiei sub forma actuală.

Cu acest prilej, dl *Goga* declară, în articolul de fond al numărului jubiliar, următoarele:

„*Triumful ne-a fost deplin şi satisfacţia complectă. Că ne-am ridicat împotriva valului de străini exploatatori, preconizând o acţiune de apărare naţională? Dar cine e astăzi omul cinstit care să nu observe că strigătul lansat de noi a avut răsunet şi că generaţia mai nouă de intelectuali e mult mai susceptibilă la aceste probleme decât pensionarii înăcriţi ai trecutului? Am îndrăznit să examinăm deaproape gazetăria*

parazitară, înlăturând sfiala consacrată a oamenilor politici, prizonieri ai presei, şi lumea ne-a aplaudat, ori-câte injurii ni s'au aruncat în cale de către micii condotieri ai tiparului“.

Iar vorbind despre *mişcarea studenţească,* dl Goga spune, tot aici:

„Fie-că am apărat astfel mişcarea patriotică a studenţilor determinată de curate impulsuri tinereşti, fie-că am detestat zig-zagurile din conduita unor idoli căzuţi ca dl N. Iorga, sau am disecat lozincele demagogilor, totdeauna am rămas cu mulţumirea de-a fi spus ce aveam pe suflet, *fără reticenţe meschine şi fără şurubări interesate*“.

Intr'un alt loc al numărului jubiliar, dl *Alexandru Hodoş,* distinsul redactor responsabil al revistei, un duşman neîmblânzit al „anumitei prese“, vorbind despre *„Drumul Ţării Noastre“*, ne justifică magistral lupta contra veninoaselor tiparniţe a lui Rosenthal şi Honigmann:

„Judecaţi şi dumneavoastră. Intr'o bună zi, un blumenberg sosit nu se ştie de unde, dela Sadagura sau din Târgul Cucului, luptând din greu cu tainele recalcitrante ale sintaxei româneşti, ocupă fără multă ceremonie, rolul de mentor al ştiutorilor de carte din România-întregită, de cârmaci al moralităţei publice, de depozitar al îndemnurilor noastre ancestrale, pe scurt: de principe al tiparului românesc. Oricine avea dreptul să întrebe, în virtutea căror deosebite însuşiri etice, şi pe temeiul căror îndemnuri atavice, luase asupra sa, acest nou-venit, o sarcină care ar reveni, în mod normal, altora? Noi am făcut imprudenţa de a ne pune această întrebare. Alţii au dat din umeri cu nepăsare, sau ne-au privit întrebători cu ironie“.

Noi, din partea noastră, cu prilejul acestui jubileu, ţinem să felicităm pe iubitul nostru tovarăş de luptă, a cărui idei, în cea mai mare parte, nu numai că le acceptăm, dar le şi profesăm cu o adâncă credinţă. Ii urăm deci, încă mulţi ani de viaţă rodnică în ogorul publicistei române, pentru ca să poată serbători izbânda luptei începute!

Dar ne exprimăm totodată viul nostru regret că această revistă de elită, care este redactată de atâţi intelectuali subtili, adesea ori alunecă pe povârnişul politicianismului de partid, care îi impune anumite rezerve „diplomatice“ faţă de elementul neofit şi nepoftit a neamului lui Israel, ce ne cotropeşte ţara.

Am vrea să vedem în „Ţara Noastră“ numai un simplu, dar cu atât mai înfocat apărător al ideilor de naţionalism integral şi creştinism intransigent, fără adausul cleios al politicianismului.

Totodată sperăm că, pe viitor cel puţin, vom putea constata o mai perfectă concordanţă între ideile aici desvoltate şi între faptele acelora, cari le profesează.

Adică mai precis: teoria să fie acoperită de practică!

„Infrăţirea Românească“

Demascarea
„Vieţii Universitare“ ca organ al jidanilor bolşevici

Acum vre-o 2 luni a apărut, pentru prima dată, ziarul săptămânal „Viaţa Universitară“, având înscris, în programul său de activitate, combaterea antisemitismului.

Nu peste mult timp însă, s'a putut întrezări, din articolele apărute, o intenţie vădită de-a bolşeviza şi filosemitiza opinia publică studenţească, — ceeace înseamnă „a arunca cu nuca în părete“.

In zilele recente s'a putut însă constata precis, că acest ziar apare în tiparniţele jidoveşti ale „Dimineţii“ şi „Adevărului“, *condus fiind de către studenţi comunişti.*

„Viaţa Universitară“ se afişează emfatic ca „organ săptămânal al *„Uniunei studenţilor independenţi“*. — In dosul acestei firme suspecte însă se ascund, după tradiţionala tactică a laşităţii, vre-o 60 de indivizi, în cea mai mare parte jidani.

Deoarece acest ziar dispune de fonduri însemnate, provenite probabil din buzunarul lui Aristide Blank, — şi dat fiind, că acest ziar se redactează, se editează şi se răspândeşte cu o trâmbiţare de reclamă tipic jidovească, ar fi de dorit ca „Uniunea Naţională a Studenţilor Români“ şi „Centrul Studenţesc“ din Bucureşti să înceapă o luptă aprigă pentru desfiinţarea acestui laş duşman al luptei de naţionalism integral şi creştinism intransigent, purtată cu atâta însufleţire de întreaga studenţime creştină şi română.

Iar autorităţile au datoria să stârpească acest cuib bolşevic, care este periculos pentru ordinea şi siguranţa generală a Statului.

Scandal antisemit
provocat de jidani, în Parlamentul maghiar

Şedinţa din 20 Octomvrie a parlamentului maghiar a fost foarte furtunoasă. Deputatul jidan *Fabian Béla,* secondat de coreligionarii săi Peyer, Rottenstein şi Pikler, a provocat un imens scandal pe tema congresului internaţional antisemit, la care a participat, din partea României, dl *A. C. Cuza.*

Deputatul naţionalist *Gömbös,* replicând atacurilor şi acuzaţiunilor jidoveşti, *i-a trimis pe jidani în Palestina.*

La aceasta jidanii, şi în special Fabian, au început să-l insulte pe Gömbös, la care, acesta din urmă, *l'a apucat pe jidanul Fabian de urechi şi i-a tras o palmă zdravănă, de a răsunat incinta.*

Vaicarmul înţesându-se, şedinţa a fost suspendată.

După redeschiderea şedinţei a ridicat cuvântul deputatul *Eckhardt,* conducătorul antisemiţilor maghiari, declarând, că *el a procedat în interesul naţiunii sale atunci, când a vroit să o elibereze de aspiraţiunile de dominaţiune internaţională a jidovimii şi de bolşevism.*

Dacă jidanilor le-a fost permis să-şi ţie congresul sionist la Viena, tocmai în ziua lui Francisc Iosif, la care au participat şi delegaţii jidovimii din România şi Ungaria, atunci *şi creştinilor le este permis să se apere contra tendinţelor revoluţionare* **ale jidovimii.**

Aşa s'a exprimat în plin Parlament un maghiar de sânge contra unui maghiar de limbă, cu suflet curat jidovesc.

Jidanii şi alegerile comunale

La 19 Octomvrie c. s'a ţinut, în Oradea-Mare, adunarea marelui comitet al Uniunei naţionale jidoveşti din Transilvania. *Dr Fischer Tivadar,* unul dintre conducătorii jidovimii, a rostit un mare discurs, în care arată că jidovimea nu mai vrea să fie pe viitor politiceşte dependentă de alte naţiuni şi partide, ci ea doreşte să-şi inaugureze o nouă viaţă politică, ca o unitate independentă. In acest sens el atacă vehement „Uniunea Evreilor Români“, care preconizează, pentru jidani, o luptă politică în sânul partidelor existente. El consideră viitoarele alegeri comunale ca cea dintâi

probă de încercare a forțelor jidovești din România.

Pe urmă s'a cetit și s'a votat o moțiune care hotărește organizarea unui partid jidovesc de sine stătător, precum și planul de acțiune și de luptă a viitoarelor alegeri comunale, *la cari trebuie să reușească numai oameni ce sunt aserviți ideilor superioare a jidovimii*".

Din aceasta mărturisire a jidanului Fischer, toți românii trebuie să constate realitatea politică și anume că jidovinea din Ardeal se consideră ca o națiune a parte, și că tinde să atragă în raza ei de influență și pe consângenii din vechiul Regat. Așa se asimilează jidanii, *dlor umanitariști!*

Singura soluție contra acestei organizări unitare a jidovimii, în vederea viitoarelor alegeri comunale, este aceea fixată de către distinsul secretar general al L. A. N. C„ avocatul dr Valer Roman, pe care a publicat-o în ultimul număr al revistei noastre, anume: toți Românii creștini vor trebui să-și strângă rândurile, lăsând la o parte, fie chiar și numai pentru moment, inutilele lupte de partid și de confesionalism, ca astfel, cu forțe unite, să poată fi înfruntat valul obraznic al jidovimii!

DELA L. A. N. C.

Marele turneu de propagandă a L. A. N. C. din Cluj în județul Cojocna

Duminecă, în 25 Octomvrie a. c. s'a intreprins primul turneu oficial de propagandă la sate a L. A. N. C. din Cluj, care în trecut, pe când se numea încă „Acțiunea Românească", cutreierase, cu triumf, aproape toate orașele din Ardeal.

La acest turneu, care a avut ca obiectiv mai multe comune rurale din jud. Cojocna (plasa Huedin), au participat dnii *I. C. Cătuneanu*, prof. univ. și președintele comitetului regional al L. A. N. C. din Cluj, *Dr. Valeriu Pop*, avocat vice-președintele comitetului central și președintele comitetului județean al L. A. N. C. din Cluj, *Dr. Sebastian Bornemisa*, directorul revistei „Cosinzeana", *Căp. inv. Gh. Beleuță*, membru în comitetul central al L. A. N. C., precum și studenții *Caius Bardoși*, secretarul de redacție al revistei noastre, *Victor Medrea, Ion Braicu, Oct. Ciobotariu și Ion Șerbu*, dela drept, *Iosif Ghizdavu, Emil Eremeiu și Ștefan Homoroneanu*, dela medicină, și *Ioan Buzea*, dela litere, toți membrii activi ai L. A. N. C.

Această echipă de propagandă a pornit, cu un autobus închiriat, în zori de zi, ajungând pe la orele 11 în comuna *Mănăşturul-unguresc* unde s'a ținut o mare adunare poporală, la care au luat parte mai multe sute de țărani, îmbrăcați în haine de sărbătoare. Ca primul a ridicat cuvântul părintele *Alexandru Boeriu*, salutând pe ilustrii oaspeți și prezentându-i poporului adunat. Dl *Prof. I. C. Cătuneanu* a rostit, pe urmă, un frumos discurs, în care marele orator, cu obișnuita sa vervă, a arătat poporenilor grozăvenia pericolului jidovesc, care, după ce s'a încuibat în orașe, acuma amenință și satele. Insistă, cu alese cuvinte, asupra rostului și menirei mișcării studențești, care azi s'a transformat într'o mare mișcare națională. Sfârșește arătând că această mișcare va trebui să aibă reprezentanți vrednici în Parlamentul țării care să apere interesele neamului contra pericolului jidovesc. Cuvântarea dlui Cătuneanu a fost viu aplaudată de către asistență. Al doilea orator a fost dl *Valeriu Pop*, care într'o cuvântare lungă, rostită în graiul limpede al țăranului, cu expresii simple, dar cu atât mai sugestive și convingătoare, a demonstrat zădărnicia luptei, pe care o duce partidele politice, legate de mâni de către jidani. Arată pericolul jidovesc, reliefând mijloacele pentru combaterea lui și luminând în special, partea utilitaristă a mișcării naționale, care va trebui să scoată din orașe jidovimea pripășită dela 1914 încoace, înlocuindu-o cu elementul sănătos al păturii țărănești. Cuvântarea dlui Pop a fost de mai multe ori întreruptă, cu vii aprobări, de către țăranii adunați, cari, la urmă, l-au ovaționat îndelung pe orator. Căpitanul *Gheorghe Beleuță*, inimosul luptător naționalist, a vorbit însuflețit despre mișcarea națională, care va trebui să ne scape neamul de peire, tot așa precum armata glorioasă a făurit România-Mare, pentru care și el, viteazul căpitan invalid a adus jertfa de sânge la altarul patriei. Ca ultimul a vorbit studentul *Caius Bardoși*, delegatul centrului studențesc „Petru Maior", arătând că acuma în pragul celui al 3-lea an al mișcării naționale, studențimea română trebue să se unească cu pătura țărănească, pentru a duce la izbândă lupta începută.

Dela Mănăşturul-Unguresc, unde s'a servit, la urmă, o mică gustare, propagandiștii au plecat în comuna *Calata-Mare*, ținând aici a doua adunare poporană. Adunarea a fost deschisă de către părintele *Teodor Toader*, care zice că faimoasele cuvinte ale poeziei „deșteaptă-te române" nu și-au pierdut încă actualitatea, căci neamul își așteaptă desrobirea de sub jugul economic al jidovimii. Salută călduros pe oaspeți, cărora le dă cuvântul. — *Dl Prof. I. C. Cătuneanu* mulțumește pentru călduroasa primire și insistă asupra pericolului jidovesc, care aici, în regiunea forestieră e mai mare decât oriunde, deci trebue luptat contra lui din răsputeri. — Pe urmă a vorbit distinsul scriitor *Sebastian Bornemisa*. Intr'o cuvântare plină de înțelepte sfaturi către țărănime, în a cărei suflet și mentalitate dl Bornemisa cetește că într'o carte deschisă, el arată pericolul jidovesc în toată grozăvenia lui. *„Jidanii sunt ca un roiu de lăcuste, care, unde se așează nimicesc totul"*. Jidanul îmbogățit la sate pornește la orașe, unde își ridică palate. Moldova și Maramureșul e năpădit de jidani. Lăcustele vin, iar în sat nu latră cânii. Partidele politice nu-și fac datoria Deci trebue să ne îndreptăm către L. A. N. C., a cărei organizație și menire o tălmăceste poporului. Cuvântarea d-lui Bornemisa, care a impresionat mult pe țăranii adunați, a stârnit vii ovațiuni. Adunarea a fost încheată printr'un discurs a dlui *Valeriu Pop*, carte iarăși a arătat mijloacele practice de luptă contra jidovimii.

A treia și ultima adunare poporală s'a ținut la *Călățele*, satul învecinat cu Calata-Mare, acest cuib de exploatare a pădurilor noastre seculare, unde toporul criminal al jidanului, cu ajutorul cozii de topor al jidovitului, ne despoaie munții de podoaba brădetului. Aici au vorbit dl *Prof. Cătuneanu* și studentul *Victor Medrea*, care a insistat, într'o cuvântare plină de avânt tineresc, asupra pericolului jidovesc în raport cu problema forestieră. Dl *Valeriu Pop* a tălmăcit rostul L. A. N. C., chemând pe țărenii, adunați în număr mare, la luptă contra jidovimii.

Seara propagandiștii s'au întors la Cluj.

INFORMAŢIUNI

DELA L. A. N. C.

Comunicat oficial. Comitetul central executiv al L. A. N. C., întrunit la Bucureşti, a ales prin cooptare, ca membrii în acest comitet pe dnii: **Paul Iliescu, General Tarnovschi, General Macridescu, Căpitan Beleuţa, Corneliu Zelea Codreanu, Prof. Găvănescu şi I. Ţăranu.**

*

Demisiunea dlui Paul Iliescu din partidul poporului. Distinsul avocat *Paul Iliescu,* membru al Comitetului central al L. A. N. C. din Bucureşti, şi-a dat demisia din partidul poporului.

*

O nouă forţă. Luăm cunoştinţă cu plăcere despre apariţia la Craiova a unui ziar naţionalist-creştin, numit „Unirea" sub conducerea unui comitet, compus din dnii Mizileanu, N. Perişoreanu, N. Canano şi G. Mil-Demetrescu. Ne bucurăm din suflet de acest adaos de putere şi facem urările noastre ca toate gândurile bune ale acelora, cari au pornit la luptă, să se izbândească spre a salva ţara de robia jidovească.

*

Un nou monument lui Mihail Emincscu. In faţa unei modeste şcoli primare din târguşorul bănăţean *Sân-Nicolaul Mare,* o mână de inimoşi români a ridicat un monument lui Mihail Eminescu, adecă acelui gigantic luptător a ideii naţionale, care a urât din adâncul marelui său suflet, tot ce e strein şi parazitar în ţara noastră, dar în special *pe jidani.*

Adresându-ne generoşilor bănăţeni, cari şi-au turnat în bronz sentimentele lor de iubire faţă de nemuritorul geniu al neamului nostru, ţinem să le repetăm cuvintele adânci şi înţelepte pe care le-a rostit marele nostru poet Octavian Goga, cu ocazia recentei inaugurări al acestui monument: „Când alţii aleargă după zgomotul Zarafilor, dvoastră vă cereţi în liniştea unui templu, când alţii se lasă răpiţi de valul bucuriilor deşarte, dvoastră zidiţi un altar".

De aceia laudă vouă scumpi fraţi bănăţeni şi Dumnezeu Atotputernicul să vă binecuvinteze măreaţa voastră operă!

*

M. S. Regele a grăit.... Iată ce a spus scumpul nostru Suveran, cu ocazia recentelor serbări din frumoasa Capitală a Moldovei, centrul mişcării de redeşteptare naţională: *„Iaşul cel de eri şi cel de azi ne cântă de dureri şi de jertfe, dar şi de un patriotism curat şi luminat, care a ştiut că trebuie să dea dintr'ale sale pentru formarea României de eri. De aceea el este o pildă vie pentru generaţia de azi şi cea de mâine, amintindu-i necontenit că în procesul istoric la care vroim şi trebue să lucrăm toţi fii frumoasei noastre ţări cari trăim în hotarele României întregite, trebuie să aducem jertfa noastră pe altarul sfintei uniri, într'un Stat omogen ca aspiraţiuni şi ca iubire de patrie".*

Fiecare bun român are datoria să pătrundă adâncul şi sublimul înţeles al acestor înălţătoare cuvinte Regale, care ne arată drumul, pe care trebue să-l urmărim spre înflorirea şi fericirea scumpei noastre patrii!

*

STUDENŢEŞTI

Studenţii excluşi dela Universitatea din Iaşi au fost reprimiţi. In 17 Octomvrie a. c. s'a întrunit Senatul Universităţii din Iaşi, care a hotărât să ridice toate pedepsele aplicate studenţilor, ce au luat parte la luptele antisemite din Capitala Moldovei.

Deci aceşti studenţi vor fi reprimiţi la Universitate, unde îşi vor putea continua studiile.

*

Mizeria studentelor din Cernăuţi. Corespodentul „Universului" din Cernăuţi denunţă opiniei publice, într'un articol recent publicat, mizerabila situaţie, în care se găsesc studentele dela Universitatea din Cernăuţi. — Bineînţeles că este vorba despre studentele creştine şi române; căci jidancele stau în apartamente confortabile, în acelaş timp când creştinele locuesc înghesuite *în trei camere scunde şi întunecoase* din curtea Căminului Studenţilor, care camere înainte de războiu serveau ca locuinţă pentru servitoare, iar azi sunt transformate în adăpost pentru viitoarele intelectuale ale neamului.

In faţa acestui caz scandalos ne unim şi noi glasul nostru revoltat cu acela al „Universului", cerând Ministerului Instrucţiunei Publice înlăturarea acestei intolerabile situaţii.

*

EXTERNE

Vicepreşedintele Uniunei Internaţionale a Minorităţilor este un jidan. In zilele acestea s'a ţinut, la Geneva, Congresul minorităţilor din toată lumea. La constituirea comitetului Uniunei a fost ales, ca vicepreşedinte, drul Grünbaum, reprezentantul jidovimii din Polonia. Iată dar o nouă dovadă despre penetraţia crescândă a jidovimii în toate posturile conducătoare din lume.

Şi încă o dovadă: că jidanii pretutindeni atâţă şi asmut minorităţile contra Statului, care le ocroteşte. De altfel cititorii noştri trebuie să ştie că faimoasa „clauză a Minorităţilor", cu ocazia încheierii tratatelor dela Saint-Germain, a fost impusă de către diplomaţia şi finanţa jidovească de pe glob.

*

Congresul antisemit dela Budapesta. La 2 Octomvrie c. s'a ţinut, în Capitala Ungariei, primul congres antisemit, la care au participat, după relatările presei, delegaţii împuterniciţi mai multor naţiuni.

România a fost reprezentată prin marele luptător *A. C. Cuza, prof. Şumuleanu* şi *Ion I. Moţa.*

Vedem în acest congres prima încercare a popoarelor, care îşi dau seamă de grozăvenia pericolului jidovesc, de-a se uni sub un steag de luptă comun. Când această luptă va cuprinde pe toţi cei 1.482 de milioane de nesemiţi faţă de cele 18 milioane de jidovi, cari locuiesc globul pământesc, atunci desigur că ora morţii lui Israel a bătut!

Şi aceasta nu va întârzia mult.

*

INTERNE

Un jidan a fost ales vicepreşedinte al Camerei de Comerţ din Cluj. Cu ocazia recentei constituiri a Camerei de Comerţ din Cluj a fost ales ca vicepreşedinte al secţiei industriale jidanul *Farkas Mozes,* cu o majoritate de 40 din cele 50 de voturi prezente. Acelaş izraelit a fost ales în unul din cele două locuri de delegaţi a Clujului la Uniunea Camerelor de Comerţ.

*

Alegerile comunale la Sighetul-Marmaţiei. Zilele acestea s'au încheiat listele electorale din capitala mult oropsitului şi înstrăinatului nostru Maramureş. Rezultatul acestei încheieri ne arată că acest oraş are 4403 alegători, dintre cari *2600 jidani,* 800 români, 700 unguri, iar restul ruteni şi alte naţionalităţi. Blocul jidovesc, în frunte cu drul *Fried Abris,* s'a hotărât să candideze cu o listă separată şi unitară,

pe care să nu figureze decât numai jidani.

Iată deci primul rezultat al conferinței jidovești din Oradea-Mare. Dar cifrele de mai sus ne desvăluie, în toată goliciunea ei, grozava situație a plaiurilor lui Drăgoș-Vodă! Să nu șovăim! A bătut ceasul al 11-lea!

*

Un nou triumf a dlui A. C. Cuza. In 18 Octomvrie a. c. a avut loc, la Iași, alegerea a opt delegați pentru adunarea eparhială din Moldova.

In mai multe parohii au obținut voturi însemnate dnii *A. C. Cuza* și primarul Toma.

*

Procesul de daune, intentat de către Zelea-Codreanu Statului, a fost câștigat. Inalta Curte de Casație, în ședința din 20 Octomvrie a. c., deliberând procesul intentat Statului de către marele luptător naționalist *I. Zelea-Codreanu,* care a cerut o despăgubire pentru destituirea sa ilegală din postul de profesor, a dat câștig de cauză recurentului și a condamnat Statul să-i plătească, sub titlul de daune, suma 70.000 lei.

*

Ticăloșia autorităților din Brăila. Cu aceste două cuvinte confratele „Solidaritatea Creștină“ din Brăila ne aduce revoltătoarea știre că autoritățile brăilene preferă pe meseriașii și auteprenorii jidani celor români, dându-le lucrările ce se fac la localurile Statului.

*

Procesul Zelea-Codreanu Jaques Leister. In ziua de 11 Noemvrie a. c. se va judeca de către Curtea cu jurați a jud. Brăila, opoziția făcută de jidanul Jaques Leister.

La 9 Noemvrie a. c. se va judeca, de către aceiași Curte, procesul jidanului Daniel Silberstein, acuzat de dare de foc. Se știe că de pe urma acestui incendiu au rămas mulți negustori creștini pe drumuri.

*

Max Goldstein a murit!... Jidanul bolșevic Max Goldstein, a cărui mână criminală a cauzat moartea atâtor victime nevinovate, cu ocazia diabolicului atentat dela Senat, și-a încheiat, din proprie inițiativă, (prin greva foamei), viața-i mizerabilă pe acest pământ.

Deși proverbul zice că: „de mortuis nihil nisi bene“, — noi totuși nu putem, în fața raclei acestui criminal ordinar, să exprimăm alt regret, decât pe acela de-a nu-l fi putut vedea, *imediat* după comiterea infamei sale crime, în starea, în care se găsește azi.

Congresul antialcoolic hotărât a se ține de către Centrala Caselor Naționale, s'a amânat până la o-dată, ce se va fixa. Oare de ce?

*

Cimiterul jidovesc din Piatra-Neamț păzit de jandarmi. Ziarele publică știrea că autoritățile, în urma anchetei făcute cu ocazia profanării cimitirului jidovesc din Piatra-Neamț, au hotărât ca un puternic cordon de jandarmi să păzească pe viitor, în mod permanent, acest cimitir.

Protestăm contra acestei măsuri de degradare a simțului național și amintim marelui public românesc, că pe când cimitirul jidovesc este astfel ocrotit, mormintele eroilor noștrii, așezați la veșnică odihnă, într'o pădure din Bucovina, au fost profanate de o societate jidovească, care cu orice preț, înțelegea să taie pădurea, ce i se dase în exploatare de o bandă de jidoviți. Constatăm cu indignare că neamul trădătorilor semiți și cu cimitirele lor sunt puși sub înalta protecție a baionetei românești pe când neamul vitejilor noștrii, cari ne-au eliberat și întregit țara cu sfintele lor cimitire sunt lăsate pradă lăcomiei jidovești

*

O impunătoare manifestație națională, cu ocazia desvelirii monumentului lui G. Șincai din Șamșudul de Câmpie. Duminecă 25 Octomvrie a. c. a avut loc în Samșud jud. Mureș în cadrul unei înălțătoare solemnități, sfințirea pietrei comemorative ridicată în memoria lui G. Șincai de către studențimea universitară din Tg.-Mureș. In fața unei mulțimi imense a avut loc serviciul divin oficiat de opt preoți. Intr'o sărbătorească atmosferă, preamăresc, după oficierea unui nou serviciu divin, personalitatea celui dispărut protopopul, prefectul și un delegat al liceului „G. Șincai“ din București. Vorbesc apoi dnii Cionca și Popa din partea studențimei mureșene și a liceului din Tg.-Mureș. Dl *Dr. Roman, secretarul general al L. A. N. C.*“ primit cu nesfârșite urale, ia cuvântul în mijlocul unui entuziasm de nedescris. Relevă dela început puternica personalitate a lui Șincai arătându-l ca promotoriu al redeșteptării noastre naționale.

Emițând ideia continuității elementului român în Dacia, ferecați iobagi se redeșteaptă la o nouă viață. Horia, Cloșca și Crișan sunt primii martiri ai noii idei. *Cum astăzi și noi suntem ferecați de robia banului jidănesc, e de datoria noastră, de a jura la monumentul lui, păzirea strictă a luptei ce l-a călăuzit și pentru care a suferit 9 luni în temnița din Aiud.* Urale nesfârșite acopăr cuvintele dlui Dr. Roman, urmând apoi dl Dr. Suciu, președintele Centrului Stud. „P. Maior“, care aduce în cuvinte calde și bine simțite *salutul studențimei luptătoare pentru Hristos, Rege și Națiune.* Serbarea ia sfârșit, fiecare ducând închise în inima sa, adevărul și căldura luptei începute de L. A. N. C.

Bibliografie

Reforma agrară și voluntarii români. *Memoriul Uniunei Foștilor Voluntari către Consiliul de Miniștrii și Parlament.*

Cluj 1925

(Tipografia „Carmen“ Petru P. Barițiu)

Am primit la redacție acest memoriu îngrijit, redactat de către Comitetul Central cl. U. f. v. r., a cărui președinte este deputatul *dr Victor Deleu,* iar vicepreședinți sunt dl *dr Valer Pop* (distinsul vicepreședinte al L. A. N. C. din România) și *dr Pompiliu Nistor.*

Prima parte al acestui documentar memoriu cuprinde istoricul luptei pentru pământ în Ardeal și Banat, — după care urmează o expunere amplă a situației reformei agrare în țările vecine.

In continuare, se analizează spiritul legii agrare pentru Ardeal și Banat, — după care se demonstrează nedreptatea mare ce s'a făcut voluntarilor români cu ocazia împroprietăririi.

Intr'un capitol foarte interesant se dovedește importanța voluntarilor și legionarilor români, în trecut și viitor.

In concluzia, care formează încheierea broșurii, bravii legionarii români se adresează, cu un strigăt disperat de alarmă, Țării, cerând următoarele:

1. O dreaptă revizuire a împroprietăririlor în favoarea elementelor patriotice, în special a voluntarilor și legionarilor, preferați prin lege, dar preterați de organele administrative;

2. Colonizarea celor ne satisfăcuți, după riguroasa respectare a categoriilor stabilite în lege, atribuind pământul disponibil dela frontierele acestor provincii elementelor patriotice locale, în special voluntarilor și legionarilor, precum și refugiaților români din Jugoslavia și Ungaria, înaintea oricărei alte populațiuni, fie de aci, fie din alte provincii;

3. Ocrotirea elementelor patriotice, mai ales a voluntarilor și legionarilor pe cale de legiferare, așa cum au făcut toate statele vecine.